

MỠI SỐ
16^{tr}

GIÁ BÁN
7^{xu}

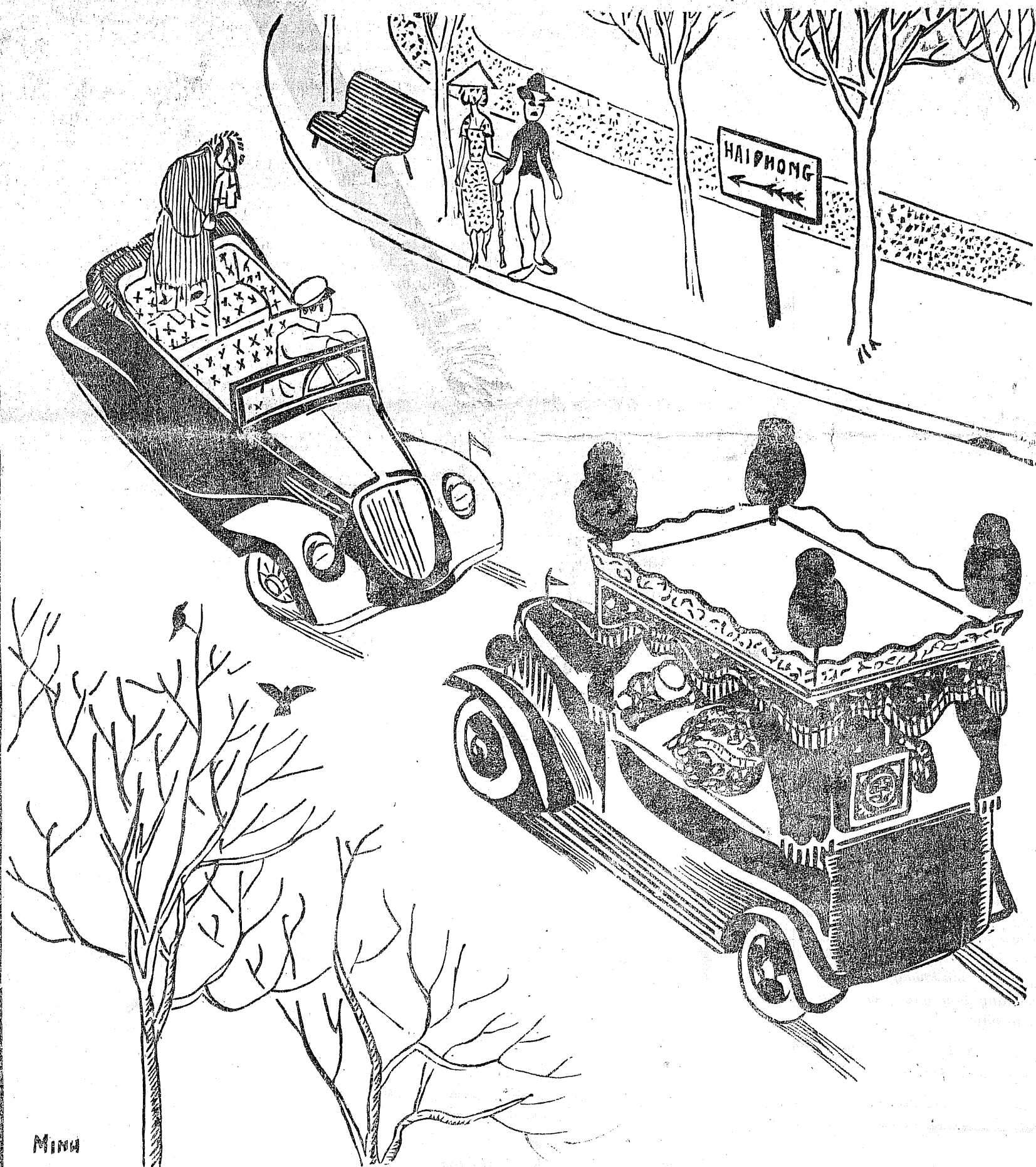
phong xã-hội và hóá hóa

trào phúng

THỜI MỚI

DUNG HÒA ÂU Ắ

Lệ của ta : mẹ chết thì con trai cả
phải đi thút lùi trước linh cữu.

MINH

Người con theo đúng lệ khi đưa đám mẹ bằng ô-tô.

TUẦN BÁO XÃ HỘI
VĂN CHƯƠNG TRÀO PHÚNG
SỐ IN NHIỀU
NHẤT CÁC BÁO
Ở TRONG NƯỚC

KỲ SAU SỐ ĐẶC BIỆT VỀ TUẦN LỄ TỬ' TIẾ

TỪ NHỎ ĐẾN LỚN

ÔNG NGUYỄN-VĂN-VĨNH ĐÃ TẠ THỀ

ONG mất ở bên Lào, trong khi đang theo đuổi trong các rừng rậm cái công việc của một người đi tìm vàng.

Tại sao ông lại rời bỏ Hà Nội và tờ báo «Annam mới» sang bên đó làm việc ấy, người ta đã biết rõ rồi. Người ta còn bàn luận nhiều và than thở về sự thất bại trong các công việc của ông nữa.

Nhưng sự thất bại đó không làm gì. Cái mục đích của cuộc đời ông Vĩnh không phải ở sự thành công. Nếu như một người khác, chỉ yêu cầu một địa vị chắc chắn và an nhàn thì ông Vĩnh đã thừa có thể. Nhưng ông Vĩnh là một người ưa hoạt động, đời ông là một cuộc đời hoạt động cho đến cùng, nên đối với cái kết quả của các việc, ông không quan tâm đến.

Ông là người Annam đầu tiên hiểu rằng cuộc đời an nhàn mà các cụ ta xưa mong ước, là một cuộc đời đáng chán, đáng buồn. Ông đầu tiên hiểu rằng chỉ có hoạt động, thì một cuộc đời mới có ý vị và đáng sống, chỉ sự hoạt động mới làm cho con người ta trở nên có giá trị và giúp ích cho mọi người.

Đời ông đã sống, tuy có thất bại trong công việc làm ăn, nhưng vẫn là một cuộc đời đầy đủ muôn phần. Ông chết đi, chúng ta mất một người đáng trọng, đáng kính, mất một cái «nghị lực hoạt động» là sự đáng quý nhất trong đời bây giờ.

Chúng ta lại mất một nhà văn và một nhà báo nữa. Những công việc ông đã làm trong văn chương và báo giới, chúng tôi không cần nhắc lại. Chúng tôi chỉ nói rằng ông là người An-nam đầu tiên đã đoán biết cái sức mạnh vô cùng của báo chí, cái sức mạnh vô cùng của chữ quốc ngữ — đã dùng hai cái tội khi đó để truyền bá tư tưởng mới trong đồng bào.

Chúng ta lại nên biết nữa rằng, tuy có nhiều sự cảm động mãnh liệt, mà ông vẫn trung thành với nghề nghiệp cho đến bây giờ.

Một sự như thế, cũng đáng để cho ta phải nên phục ông rồi.

Hưởng chỉ thất bại mà không ngã lòng, có tuổi mà không chán nản, ông thực đáng làm gương cho bọn thiếu niên ta nữa.

Ông mất đi đó là một tin buồn chung cho mọi người biết nghĩ.

THI TÌM CHỮ

Bắt đầu từ số này ở trong truyện «Sống» có bỏ sót một chữ và thay bằng một cái gạch đen. Các bạn sẽ tìm chữ đó và ghi lấy.

Chúng tôi ngậm ngùi thương tiếc kính viếng ông, và xin có lời trân trọng chia buồn cùng tang quyến.

Tự lực văn đoàn

MỘT ÔNG «QUAN LỚN»

THEO báo *Ceuvre*, có một ông kiêm học ở miền trung du rất hay tỏ cho thiên hạ biết mình có mũ cánh chuồn, có thể bài nga, và có... bộ óc trường giả.

Một hôm, ông ta quần áo bảnh bao, mây râu nhẵn nhụi, đến khám một trường kia. Sử không thấy chép ông có mang điều ống, cháp, và mũ cánh chuồn đi theo hay không, nhưng chắc là có. Bệ vệ, ông hỏi một cậu học trò vài câu.

Cậu học trò vòng tay lễ phép đáp:

— Thưa ông...

Tức thì ông kiêm học cho cậu một cái tát diếng người đi. Rồi, diêm dăm, ông giảng cho cậu ta một bài học luân lý:

— Đối với tao, mày không được gọi bằng ông, nghe chưa? Phải «bầm quan lớn».

Đoạn ông bầm bầm quay lại trách

ông giáo không biết dạy học trò lễ phép hơn.

Nghe câu giảng luân lý của ông kiêm và câu trách của ông, tôi xin thú thật rằng tôi cũng thấy ngứa tay như ông, chỉ muốn tát. Ông kiêm học đầy chắc là sinh cùng ngày với ông bang Bang, nếu không phải đồng môn với ông bang. Mà chắc ông ta tin rằng cái mặt ông là trung tâm điểm của thế giới, là cái rốn của quả đất.

Nhưng, sự thực, mặt ông chỉ là cái mặt...

NHÀ PHA...

O' tỉnh Johet, xứ Illinois bên Mỹ, có một cái nhà pha, bề ngoài trông cũng có vẻ âm u buồn thảm như nhà hỏa lò Hà Nội vậy.

Nhưng ở trong? Ở trong là một cái trường tốt ít ra là bằng trường Cao đẳng Đông dương. Con một nhà cự phú tên là Loeb — bị tù về việc giết người — xin phép ông «cai» ngày ngày viết thư trả lời tù nhân về những vấn đề về pháp toán, địa dư và lịch sử. Một người bị tù về tội lừa đảo dạy tù nhân khác học tiếng Anh-lê; một tay ăn cắp sành nghề dạy tiếng La tinh và một người

làm giấy bạc giả dạy môn cao học toán pháp.

Không những chỉ có thế trong nhà tù ấy, còn có máy xay yến diện, có sân chơi tennis vợt, có đội quân đá bóng, có một buồng chớp ảnh, có cả rạp hát và có chỗ đánh đàn, thổi kèn riêng nữa...

Ở trong đó, thật có lẽ sung sướng. Mà chính ở bên Mỹ, người ta cốt để tù nhân được sung sướng; họ cho là một cách cải ác vi thiện, khiến trong nước ít tội nhân đi.

Nhưng đó là ở bên Mỹ. Chứ nếu ở bên nước Nam ta thì có lẽ nhà tù lúc nào cũng chật ních mà tù nhân đến đuổi cũng không ra nữa.

Ở BÊN TÀU

HO đã bắt đầu bài trừ sự hút thuốc phiện một cách kịch liệt, tàn khốc nữa. Song những người trồng nha phiện, những người buôn thuốc, họ dễ yên, họ quay lại những người vô phúc mắc nghiện.

Lần đầu bị bắt, người mắc nghiện phải phạt qua loa, rồi được vào nằm nhà thương để cai. Lúc ở nhà thương ra, thì bị khắc chữ vào cánh tay, — dễ lần sau bị bắt, người ta nhận ra ngay. Lần này thì không sao trốn thoát...nếu không giàu có. Phạt tiền sẽ rất nặng, mà nếu không có trả, sẽ bị hành hình ngay.

Vì thế mà gần đây, trong số 654 người mắc nghiện bị bắt lần thứ hai, 220 người nghèo đói đã bị lôi ra để làm gương... ý chừng để làm gương cho số 434 người phong lưu có tiền nộp để hút chơi. Họ bị chia làm ba tốp, người nào cũng đeo một cái bảng sau lưng kể tội họ, rồi lính dẫn họ đi khắp phố: họ lại còn phải diễn thuyết cho dân gian biết tội họ là thế nào, hút thuốc phiện hại những gì, kết quả ra làm sao và hùng hồn khuyên người ta đừng theo gương họ. Diễn thuyết như vậy thật khó khăn hơn diễn thuyết ở trước mặt mấy vị thượng quan để rặt lấy mảnh bằng tri huyện.

Bà hôm đi riệu phố để diễn thuyết... rồi bị bắn chết. Những ông lính của đội không quân Việt-Nam đừng lo vội, cứ việc mà đi mây về gió: câu truyện kia xảy ra mãi bên Tàu.

HÒA BÌNH

NGUỜI ta thường ví hòa bình như một con chim bồ câu.

Hiện nay thì con chim ấy đã bị đạn nhiều rồi, không phải những lời tuyên

ÔNG CỬU ĐÈN: MỘT NGƯỜI RA LÂM QUAN KHÔNG CẦN ĐẾN ĐÈN GIỚI

ST

— Bầm quan lớn cửu đèn soi xét...

HẢI, SÂM KIẾN THẬN HOÀN

Chế toàn bằng Hải cầu thận, sâm cao-lý và các vị thuốc rất tốt, luyện theo một cách riêng, uống ít mà sức bổ rất chóng và rất mạnh.

CHUYÊN CHỮA

Dương hư, (liệt dương) phòng sự kém, tinh ít, khí loãng, mộng tinh, di tinh, hoạt tinh, và đàn bà khí hư, bạch đới, bạch trọc, cùng những người lặn kinh niên thành thận suy khí kém, sáng dậy ướt dính ở đầu quy, uống thuốc này sẽ khôi hân, là một phương thuốc hay nhất chữa về thận giá 1\$ 1 hộp

KIM-HƯNG ĐƯỢC PHÒNG

81 — ROUTE DE HUẾ (bên chợ Hôm) HANOI, -- 81

ĐẠI LÝ: Haiphong 62 Rue Paul Doumer — Namdinh 225 phố hàng Giầy và 28 Rue Chapeaux — Đáp-cần: 12 phố Chính — Sơn-tây: 8 Cửa-hạ —
Phủ-lại: hiệu Vĩnh-Thắng — Hongay: 4 Rue Théâtre

cáo hùng hồn của các chiến phủ có thể rít vết thương của nó được.

Nhưng, theo nhiều nhà cầm quyền, họ làm con chim hòa bình bị thương là cốt mong cho nó sống lại đây :

Nước Nhật đem quân vào Mãn châu để làm gì? Để đem hòa bình đến cho Phô-Nghì và dân Mãn...

Nước Ý đem quân sang Á để làm gì? Để đem hòa bình đến cho một lũ mọi hung hăng.

Thủ tướng Hitler đem quân đến đóng ở hạt Rhénie để làm gì? Chẳng qua là muốn giữ mình, để nước Pháp khỏi xâm chiếm: âu cũng vì hòa bình.

Mà nói quá đi nữa, Âu châu mà có một trận huyết chiến thì thảm khác nữa, thì chắc cũng sẽ cốt để sự hòa bình có nền tảng chắc chắn.

Như vậy hội Quốc Liên lo lắng làm gì cho một.

Tứ Ly

PHONG RAO MỜI

DỰNG TƯỢNG ÔNG CỬU NGHỊ

Hỡi ai dân ở tỉnh Hà,
Còn ai chẳng biết tiếng nhà Cửu Nghi.

Nổi danh buôn bạc một thì,
Sơn sao ngoài cửa thiếu gì khách vay.

Từ khi về đất đến nay,
Chết là hết truyện: tề thay thói đời!

Chẳng ai kẻ đoái người hoài,
Chỉ còn vợ góa là người xét công,

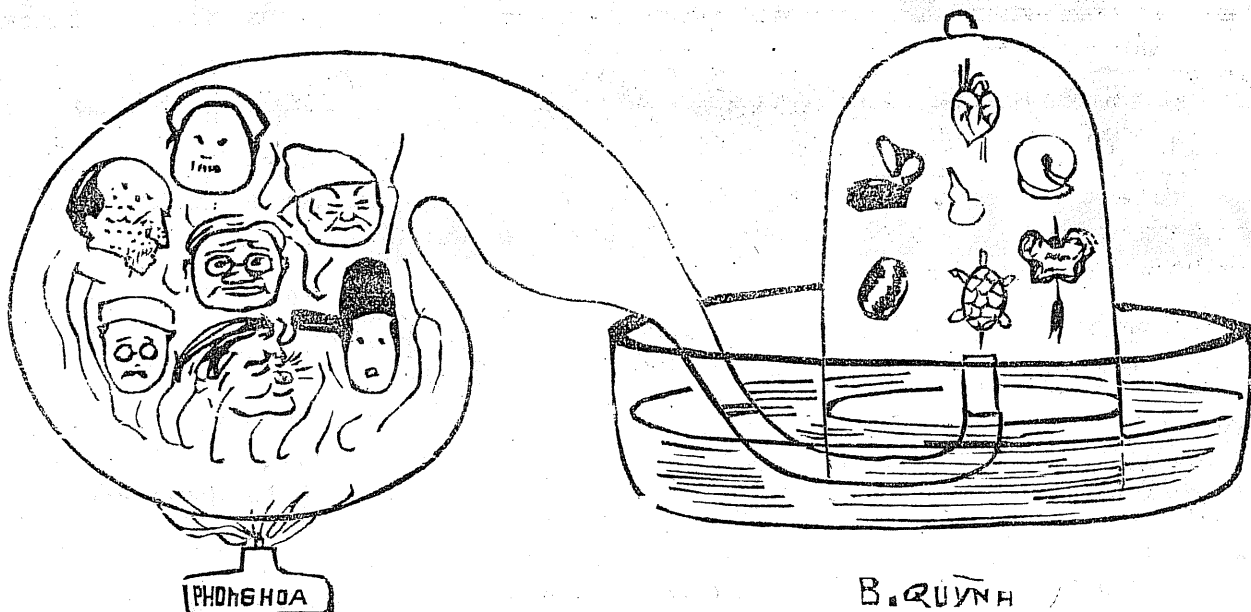
Tạc bia đá, đúc tượng đồng,
Đề ghi công đức ông chồng giàu sang.

Bây giờ tượng dựng nghênh ngang
Ở làng Văn-diễn, đón quan khách thành.

Lễ long trọng, tiệc linh đình,
« Đít cua » dâng dặc, « sâm banh » rất rào.

Danh không có vợ nêu cao.

Tú Mỡ

PHONG HÓA HỌC

B. QUYNH

P. H. Lục + N. C. Tiểu + N. K. Hiếu + N. N. Quốc + P. L. Bổng + N. H. Hợi + N. T. Thuật = tìm + rùa + rượu + mỡ + kim khánh + kèn hát + dưa đỏ.

VUA HỀ CHARLOT

Chẳng mấy khi vua hề Sắc-Lố

Đất Lạc-hồng quá bộ sang chơi

Tú tôi vui vẻ dâng lời

Tung hô vạn tuế « vua cười » thế gian.

Ngài du lịch không quan họ giá

Chẳng cung nhân hầu hạ bên mình!

Chẳng kèn, chẳng trống linh đình,

Chẳng cờ, chẳng quạt linh tinh rợp trời.

Một mình với một người tri kỷ

Cuộc Nam du phi chí tang bồng.

Lu bù vui với núi sông

Danh lam thắng cảnh thỏa lòng ngao du.

Chẳng phiền nhiều kẻ thù người tiếp,

Chẳng « đít cưa », chẳng tiệc chẳng tùng!

Tuy không lắm-liệt oai-hùng,

Thế mà thiên hạ nức lòng hoan nghênh,

Môn cợt riêu tài tình có một,

Khiến đời cười nôn ruột nôn gan.

Hỏi rằng trong khắp nhân gian

Ai còn lạ mặt anh chàng hề kia,

Trên mép diêm bộ ria lún phún,

Mặt ngày ngó, dân đồn, lì lì,

Thân hình, dáng dấp dị-kỳ

Áo quần luộm thuộm, chân đi vòng kiềng.

Trò ngộ nghĩnh nghề riêng tài giỏi

Tiếng Vua cười thế giới lừng danh.

Nhất nghệ tinh, nhất thân vinh,

Ngắm xem thân thế một anh pha trò

Sống đời hơn những vua lo...

Tú Mỡ

KINH CẦU NGUYỄN CỦA CON NHÀ BẢO

NHÀ xuất bản báo Ấn-độ Gia-tô tiêu tức (catholic Herald of India) ở thành Bombay có đăng trên báo mình thiên kinh sau đây để các viên bình bút hằng ngày cầu nguyện:

« Lạy thánh Phan-xi-cô dơ Sa-li (François de Salles) là thánh yểu mến cầm đầu cái nghề khổ khăn của chúng tôi, thánh hãy sẵn lòng che chở chúng tôi, Thánh hãy ban cho bọn tôi tờ thánh thêm chút ít tri phán đoán, còn về bọn đọc giả của chúng tôi, thì xin thánh rút bớt tri phán đoán đi. Xin thánh hãy làm cho bọn mua năm không nhận thấy những điều sai lầm của chúng tôi, và ban cho họ đủ ánh sáng để họ nhận thấy giá trị của chúng tôi. Lại xin thánh nhồi vào óc họ sự đúng thời để họ nhớ trả tiền báo cho đúng hạn ».

Làng báo nước Nam cũng nên hằng ngày cầu nguyện cầu kinh trên này.

Nhưng nên thêm vào mấy đoạn, đại khái:

Lạy thánh, thánh hãy đặt một cái lò xo rất nhạy và rất khỏe vào chốt cửa nhà báo của chúng tôi để hễ đóng vào là cửa lại tự mở ra tức khắc, như thế, nhà báo của bọn tôi tờ thánh sẽ không bao giờ bị đóng cửa lâu, hay đóng cửa hẳn.

Lạy thánh, xin thánh ban cho một kẻ tôi tớ trung thành của thánh là ông Vũ đình Long thực nhiều lần về nghề in và nghề bán sách để ông ta khỏi phải đăng lên mặt báo những truyện kiếm hiệp, quái hiệp, quỷ hiệp, rất có hại cho trẻ con, tuy có lợi cho một mình ông ta.

Lạy thánh, thánh hãy ban cho một vài kẻ trong bọn tôi tờ thánh thêm chút ít lương tri và lương tâm để họ đừng có đã tâm cầu chính phủ trị các bạn đồng nghiệp.

Petrus Linh

Về dịp

ông Nguyễn văn Vĩnh tạ thế

các báo hằng ngày, nghỉ một kỳ và các tuần báo ra chậm một ngày để tỏ lòng thương tiếc.

Vậy báo Phong Hóa số sau đáng lẽ bán vào sáng thứ năm thì hoãn lại đến sáng thứ sáu mới bán.

Kỳ sau bắt đầu đăng

Chiếc tát nhuộm bùn

của

PHAN CAO CÙNG

NỮA CHỪNG XUÂN

đã bán gần hết
nghìn thứ 10 (tức nghìn cuối cùng)

GÁNH HÀNG HOA

đã bán gần hết
nghìn thứ 8 (tức nghìn cuối cùng)
chúng tôi chỉ giữ lại mỗi thứ 100 cuốn về sau
chỉ bán cho những người nào muốn mua trọn bộ.

Bức thơ ngỏ, gởi chung cho các liệt vị Thương gia Nam-kỳ:

Thưa các Ngài, nhà thuốc NAM-THIÊN-ĐƯỜNG Hanoi là một nhà thuốc nam ra đời đã lâu năm, to nhất và danh tiếng nhất xứ Đông-pháp, chuyên môn khảo cứu các khoa y học thuốc nam thuốc bắc rất công phu, có thật tài, nghiên cứu chế tạo đủ hết các thứ thuốc cao, đan, hoàn, tán, bệnh nào có đủ thuốc ấy đã được đồng bào xa gần hoan nghênh tin dùng rất nhiều, vậy sự công hiệu của các thứ thuốc thế nào, đã có những người dùng thuốc hiểu rõ, bản cục không cần phải khoe khoang, xưng thánh, xưng thần, nói hay nói khéo như mấy nhà thuốc khác. Muốn cho đồng bào Nam-kỳ và đâu đâu cũng dùng được thuốc NAM-THIÊN-ĐƯỜNG, cho nên bản cục muốn đặt một nhà Tổng-đại-lý (agent général) tại Saigon để thay mặt Tổng-cục mà đặt nhiều chi-điểm ở các tỉnh Nam-kỳ để bán các thứ thuốc của bản cục chế ra. Vậy ngài nào muốn làm xin cứ gởi thơ cho nhà thuốc NAM-THIÊN-ĐƯỜNG, 46 rue des Phuc-Kiến Hanoi mà thương lượng.

VAI TRANG CU'OI COT

TRUYỆN VUI

VĂN LÀ NGU'OI

Tặng những người không biết thơ mới là cái gì mà cứ làm thơ mới, (trong số đó tất nhiên có tác giả)

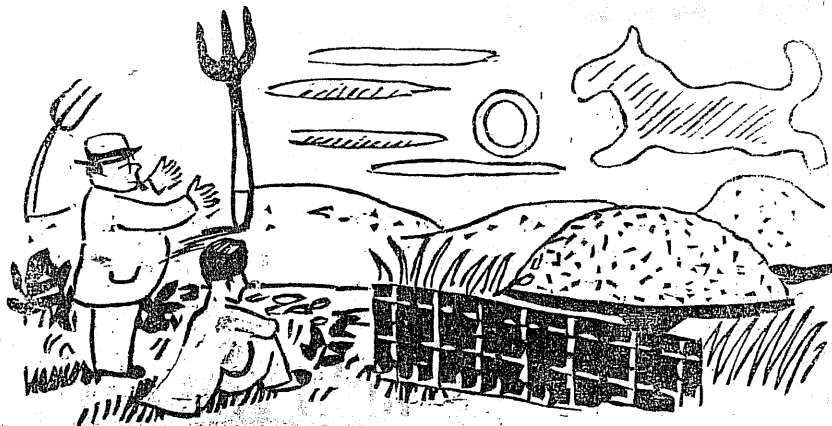
Khái-Hưng

Kỳ báo trước, tôi soạn vở kịch vui
Một hồi
Chẳng biết có hay ho không, nhưng
cũng để trôi,
Nghĩa là chỉ tốn độ vài giờ thôi.
Vì thế, kỳ báo này quen mui
Tôi lại
Viết một câu văn vui, đại khái
Cũng bằng thơ mới.
Nói thơ tự do thì có lẽ phải
Hơn, vì cứ mỗi lần
Gặp văn,
Là tôi tự do xuống giọng, bất kỳ
câu ngắn
Hay dài, từ một đến mười hai
c hữ. Như thế hẳn
Chẳng khó khăn gì,
Mà bỗng dưng mình lại trở nên một
nhà thi-
sĩ. Rồi các nhà phê bình sẽ
Tìm ra những cái hay của mình, và,
có lẽ
Tôn đưa mình lên bậc thi-hào,
Thì mình cũng đành nhận, chứ biết
sao ?
Nhưng xin hãy kể đến truyện vui đã.
Chẳng độc giả
Phải khó chịu vì đoạn nhập-đề
Dài lê thê :

Một buổi chiều xuân, hai nhà thi-sĩ
(Trong số đó không có tôi đâu nhé)
Cùng đi ngoạn cảnh và làm thơ
Đề tả cái đẹp mơ-
Màng và dịu-dàng và rực rỡ
Của Tạo-Hóa.
(Rõ với hóa, sĩ với nhè, các nhà
Thơ tự do chúng tôi cho là

Đặc vận lắm rồi đấy,
Đặc vận cũng như trời và gòi vầy).
Gặp nhau, một người hỏi : Ngài là ai ?
— Ta là một thi-sĩ. Còn ngài ?
— Ta là một thi-sĩ
Có chân giá trị.

Đứng trước cảnh hoàng-hôn
Hai thi-sĩ cảm thấy tâm hồn
Bằng khuâng tề tái
Như chứa chan tình ái.
Một ngài cất tiếng ngâm
Giọng nghe sang sảng như kim âm :
(ngâm)
Mặt trời tà : một viên ngọc lưu đồ (1)
Nằm trong chiếc nhẫn vàng.
Giải mây dài màu tím vắt ngang

Chân trời như cái vòng đồng đen dát
ngọc tử (2)
Hàng cây bích ngọc (3) uốn éo lá loi
In bật lên nền trời
Màu ngọc lam (4) và phản chiếu bóng
Xuống mặt nước hồ bóng
Như gương pha lê (5) trắng thủy ngân.

1. Grenat, 2. Améthiste, — 3. Saphir, —
4. Emeraude, — 5. Cristal.

Gợn sóng chạy lẫn tăn như vằn
Trong viên ngọc dẫn bạch (6) màu
trắng sữa.

Một lát nữa,
Tựa cảnh màn trần châu (7), làn
sương
Bao phủ lấy cảnh vật. Và những hạt
kim cương (3)
Lấp lánh đọng trên ngọn cỏ.
Nhưng kia, phía đông trăng đã lộ
Trông chẳng khác cái mâm bạc mạ
vàng.

Người ngâm rít lời, người nghe khen
vang :
— Tuyệt ! Tuyệt ! và tuyệt tuyệt !
Thơ ngài thực giàu vận và ý sang
Mà lời trong như pha-lê, như ngọc
chuốt
Tài hèn này xin cũng nói điều
Một hai điều :

(ngâm)
Từ chân trời dùn lên đám mây chó
Lửa đốt cháy đỏ.
Dần dần da thắm lại, thành chó thui,
Rồi nhuộm tím hồng tươi
Trở nên màu dựa mạn
Cần-thận.

6. Opale, — 7. Perle, — 8. Diamant. —

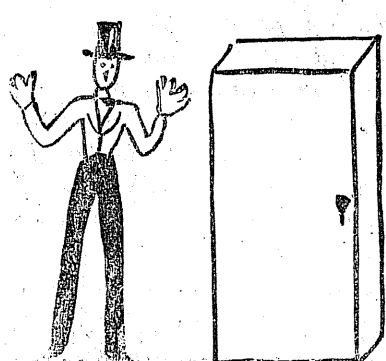
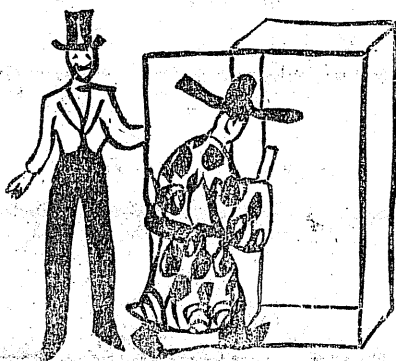
NHÀ VĂN SĨ (viết văn) — Ngồi bên lò
sưởi cháy đỏ rực tôi thấy ấm áp dễ
chịu xiết bao !

Khoảnh khắc, trời tây đỏ thắm như
bát tiết canh
Một giải mây màu cà Lạng, long lanh
Viên mỡ gà vàng ánh
Rọi xuống những cánh -
Đồng dầy nước đục lò lò
Và nổi vàng như nước suýt bỏ hay
riêu cua.
Trên đồi, đất đỏ tựa kem ớt,
Một ngôi chùa
Mãi mốc tựa ca-măm-be phở mát
Ẩn dưới bóng mát
Cây nhãn lớn đầy hoa, giống như
đĩa xôi vò
Đơm có ngọn. Gần đó những vườn
mía
Có phen nửa đan mắt cáo vẩy bốn
phía
Trông hết chồng bánh cốm buộc lạt
dang
Màu vàng.

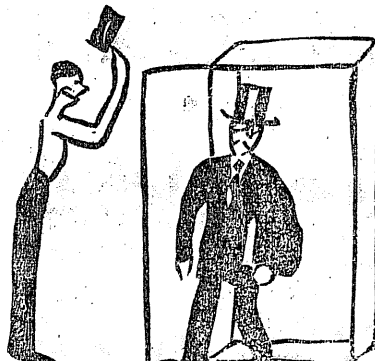
Rút lời, người kia cũng khen vang
Gọi-là có đi thi có lại
Cho toại
Lòng nhau. Còn ai lạ gì trò đời !
Đến đây là hết câu truyện vui.
Kể thì cũng hơi nhạt
Mà lại có mùi mù-lạt.
Nhưng tôi biết sao ? Đến văn xuôi
Của tôi
Còn nhạt, thì thơ mới
Là lối văn khó hết chỗ nói
Tôi viết sao cho có tài.
Và văn là người,
Chẳng tin cứ đọc kỹ
Hai bài thơ của hai nhà thi-sĩ
Trên kia. Một ngài là chủ cao-lầu
Và một ngài chủ hiệu bảo ngọc, trán
chầu.

Khái-Hưng

MỘT TRÒ QUÝ THUẬT CHỈ BÊN NHẬT MỚI CÓ NGƯỜI DIỄN ĐƯỢC

BÊN TA CHƯA CÓ AI DIỄN NỒI.

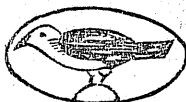
Đèn kỳ sinh nở

MÃN NGUYỆT KHAI HOA
Các bà khi sinh nở dùng
Rượu-Chối-Hoa-kỳ soa nhất
quý.

— đỡ phải nằm than —
— không lo tê thấp —
— gân cốt khỏe mạnh —
— đi lại được ngay —
Buôn lãi nhiều, bán rất chạy
Nhiều tỉnh có Đại-lý rồi

Phòng-tích «con chim» gia truyền ngũ đại

AI muốn biết thuốc Phòng-Tích Con Chim có
công lực đến thế nào, trước khi dùng thuốc
xin cứ đến các nhà Đại-lý hỏi sẽ biết
thuốc hay. Tỉnh nào cũng có Đại-
lý, nhiều quá không thể đăng
hết tên lên báo được.

VŨ ĐÌNH TÂN

Ấn-từ kim-liên 1926

178bis Đường Lạch-tray — Hàiphong

Nghỉ mát Đồ-sơn

ĐỒ-SƠN NÀO BẰNG

Vừa chảnh, vừa mát, vừa
thơm lại rẻ tiền

Phần thuốc soa rôm CON-GÀ

Hộp to 125 grs. : 0p10

Hộp bé 75 grs. : 0p06

Buôn giá hạ, bán lãi nhiều

Đã nhiều tỉnh có Đại-lý.

nên buôn ngay, bán rất chạy

DUYÊN NỢ...

Một bên là ba ông lính khổ đố, một bên là bà chị lâu xanh. Ba ông lính, người lực lưỡng, hùng dũng, nhưng về mặt sự sống sùng như gái về nhà chồng buổi tân hôn dưới nụ cười chế riêu của cử tọa. Duy bà chị lâu xanh là vẫn chân chấu trơ trên liềm mắt quanh tứ phía như muốn tìm người cầm cái sắc... vô đầu lính của mình.

ÔNG CHÁNH ÁN — Tòa buộc cả sáu người vào tội đánh nhau bị thương. Đầu đuôi ra làm sao ?

Mấy « cô đầu » lính khổ đố đưa mắt nhìn nhau, không ai đủ can đảm trả lời ngay. May sao một chị lâu xanh nhanh nhẩu hát mái tóc đỏ lôm hớt ngắn — một tương lai của các bà, các cô — thản nhiên trả lời :

— Bầm ba tên này...

Rồi chị ta đi vào mặt ba người lính, khiến cho mặt mũi họ hóa đỏ như khổ của họ.

— ...ba tên này vào nhà chúng con, phá phách đồ đạc, rồi đánh đập chúng con.

ÔNG CHÁNH ÁN — Vì cớ gì ?

CHỊ LÂU XANH — Bầm chẳng vì cớ gì cả. Họ đánh chúng con thâm tím cả mình mẩy, chứ chúng con phận đàn bà, con gái yếu đuối, đánh làm sao được họ.

Ông chánh án mỉm cười nhìn thân thể cao lớn đầy đà của các chị bị cáo, rồi hỏi :

— Ừ thì các chị không đánh. Nhưng làm sao người lính Mai lại chày được máu đầu ra ?

CHỊ LÂU XANH — Bầm, con biết đầu được. Chắc anh ấy về nhà, vợ đánh lại đồ cho chúng con đánh đấy chứ gì.

Lính Mai, mặt đỏ chín, giận quá nên bật ra được một câu :

— Bầm, con chưa có vợ a.

Rồi đầu đi, đuôi lọt, anh ta nói tiếp một cách chơn chu lắm :

— Bầm hôm ấy, chúng con cao hứng (cử tọa cười) đi qua phố họ ở, nên họ chạy ra kéo áo vào. Anh Biên con đây lại bị dăng mắt mủ nữa. Chúng con cười nói vui vẻ, nhưng chúng nó hỗn quá a.

— Nó hỗn thế nào ?

— ...Bầm...bầm, chúng nó dám bảo chúng con có khổ thì chúng nó cũng có a.

Thoát được câu ấy, lính Mai thổ mạnh như nhẹ hẳn người. Hai ông bạn của lính Mai cũng như được thư thái hơn, vì mặt cũng bớt đỏ.

Nhưng, đến lúc tòa tuyên án phạt mỗi người 16 quan tiền phạt án treo, thì ai nấy mới thật thư thái, cả khổ đố lẫn lâu xanh.

Tứ Ly

CUỘC ĐIỀM BÁO

LẠI CHỖ NỮA

CÓ lẽ bởi vì cái thích của phần đông người mình là được ăn thịt chó quay, nên người ngoại quốc họ mới yên trí rằng đó là món ăn « quốc gia » của người annam ta.

Chẳng thế mà hết báo *Paris Soir* lại đến báo *Le Journal des Femmes* (báo phụ nữ) gần đây, bà Marie Henriette Blanchard có viết một thiên phóng sự về việc ở bên ta, trong có một đoạn như thế này :

«...Cô ta nhớ lại khi còn đi theo cha bán súp ở Hanoi. Nồi súp nóng để ở đầu phố... Thỉnh thoảng, một người kéo xe đến ăn vội vàng một bát nước dùng trong nồi lều bều những miếng súc sịch chó và bún nhào (1) (1).

Súc sịch chó ! Đó là một món ăn chắc ngon mà ta phải cảm ơn bà Blanchard đã có lòng tốt chỉ bảo cho biết. Vậy các nhà sành ăn thịt chó, như nhà báo *Đông pháp* chẳng hạn, thử ăn xem sao ?

NHÀ BÁO TA

TRONG một số *Ngo báo thể thao*, ông (hay bà) Hát Uit H.8 có viết một mục « Đó đây » về giải ping-pong ở Namdinh.

Ông bàn về giải ấy và những

(1) Có lẽ là phở

người dự giải. Rồi từ thể thao, ông quá vui chân đi mãi đến đâu đâu :

— « Nhà ping-pong Mộng Lân với vẻ mặt tươi như hoa. Nghe đầu trước kia Lân làm thợ sê, lúc nung lười cưa không may trong lò có viên đạn ghém nổ ra, làm cho có lỗ lồi lõm ở mặt hoa... »

Không biết cái rõ hoa của ông Mộng Lân có liên lạc gì đến cái tài đánh ping-pong của ông ấy không, mà sao ông H.8 lại nói tới ? Và ông ấy trước có làm thợ sê thì có can hệ gì đến thể thao ?

Ông H.8 bàn về thể thao thì cứ nói đến thể thao. Thế mới là biết bổn phận và công việc của người làm báo.

LÀM THƠ NỮA

ĐÂY lại một nhà phóng viên có biệt tài nữa, bất cứ trong một cái gì, ông ta cũng làm thơ được !

« Thuật rõ vụ viên quân khổ đố tầm đầu xăng vào mình rồi tự thiêu chết (T.B.T.V. số 5703).

«...Thì cũng trong cái thời kỳ ấy, có một người thợ con gái, tên là Thị Cúc, xuân đang vừa thì, mặt mũi tươi tắn như đóa hồng buổi sáng được ông (viên quân) để ý ; rồi... một ngày kia, ông có đàm hỏi, cưới người thiếu nữ ấy

cho người con trai của ông, tên là Phạm ngọc Hường.

« Tình duyên ai buộc, hương lửa bên hơi, đôi vợ chồng trẻ mười phần đã như tin nhau, trăm năm những chắc bạc đầu, nào hay...mẹ chồng chết, chồng chết... »

« ... Ông Quân buồn ít lâu, rồi ông lại khuấy khỏa lòng, vì một nhà xun, hợp, này bỏ, này dẫu, này con trai thứ Phạm ngọc Thầu, này lũ gái Thư, Lan, Bé, Nhân. »

Chừng ấy câu mà chưa có gì liên lạc đến cái cớ tại sao ông quân kia tự tử. Còn văn thì y như là một truyện Cúc Hoa, hay Tống Chân vậy. Giá nhà phóng viên có biệt tài này viết quách bằng thơ thì phải... »

VĂN CHƯƠNG

TRÍCH trong bài « Văn tế vị hôn phu : ông chef train Trần thanh Nghi (chết vì xe cán) — *Tiếng Dân* số 898 :

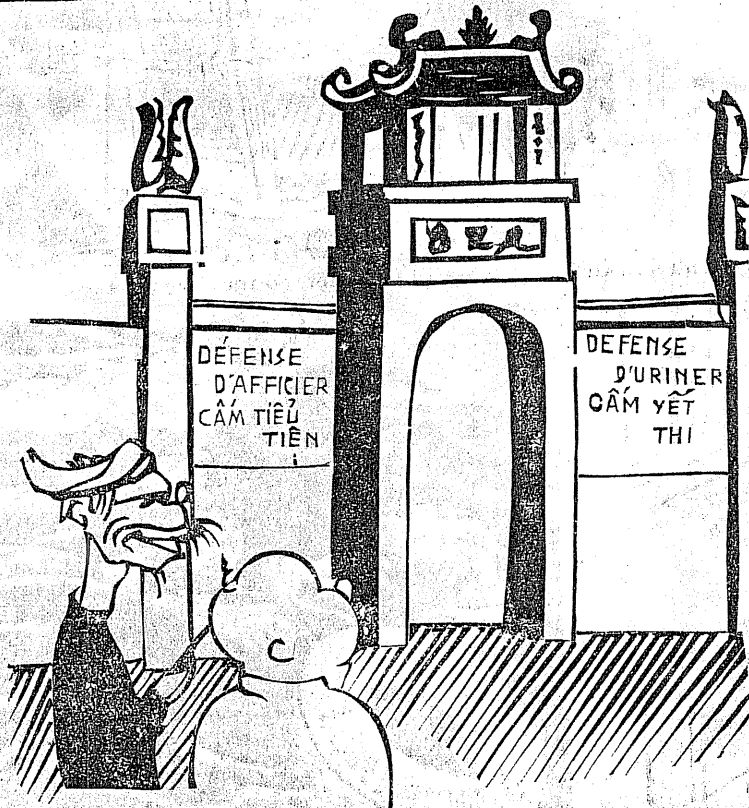
« ...Ai ngờ, máy tạo éo le: đường đời ác độc.

« Cầu bắt nhàn trước mặt đã cản ngăn ; xe chuyên chế sau lưng còi thét giặc.

« Trai tang bồng đang mở mặt, bỗng đầu, choảng tới đầu, vang tới óc, ngựa mây xanh oan uổng chí bình sinh... »

Một sự chết bị xe lửa cán mà nói văn chương hoa mỹ được đến thế, thực là tài !

Thạch Lam

X.X. — Nay bác Lý, hai cái bảng gì thế này nhỉ ?

L.T. (ra về thao) — « Cầu đối tày » đấy chứ cái gì !

Một cuộc thi chuyện ngắn rất lớn của gánh hát Nhật-tân do báo Tin-văn tổ-chức

Muốn khuyến-khích các nhà văn, ông Hoàng-văn-Quang, giám đốc gánh hát Nhật-tân ban, có nhờ chúng tôi đứng ra tổ-chức một cuộc thi chuyện ngắn có tất cả 20 giải thưởng, 5 giải đầu bằng, đồ mỹ-thuật tàu và 15 giải sau bằng sách, tất cả đáng giá non 200p 00.

Vậy các bạn làng văn muốn dự thi thì xin đón xem thể-lệ sẽ đăng ở TIN-VĂN số 17 ra ngày 1er Mai và số 18 ra ngày 15 Mai 1936.

THÁI-PHÍ

Prochainement ouverture du

Salon de Coiffure TRAC

86, Rue du Chanvre

Plan et façade conçus par

L'ARCHITECTE VO DUC DIEN

57, Route de Hué, Hanoi

Anh em chị em ! Chì đọc có

Tiếng Vang làng Báo là đủ

Một tờ báo chưa từng có ở Đông-Dương bao giờ.

Tòa báo : 16 RUE HỒNG-PHÚC — HANOI

SỐ ĐẶC BIỆT ra ngày 6 Mai, bán 2 xu

có những bài và tranh :

- 1o) Tuyên án bọn văn-sĩ mẹ mìn Đại-Vô-Úy
- 2o) Con khỉ Đông-Sơn diện quần áo tay khoác áo tơ lá nón. Nguyệt-Hồ
- 3o) Ông Tham Lãng yêu-tổ-Quốc Việt-Nam và mẫu quốc Pháp. Phá-Thạch
- 4o) Cuộc đại-chiến về nghệ-thuật Thần-Công
- 5o) Bức họa bài phi-lộ của Hanoi - Báo,
- Tăng-Cang Hòa-Thượng đánh thức quốc-dân,
- Cậu Ấm và Cô Chiêu của ông Thái-Phi,
- Anh đầu bếp Vũ-Đình-Long,
- 6o) Tôi không « từ thiện » Phá-Thạch
- 7o) Năm người biên-lập Tiếng Vang trình diện và tự giới-thiệu

VUI CƯỜI

Của N.D.B., Nhà Nam

Chai không nguyên lành

Cậu cả mang tờ kê giá rượu về đọc cho cụ cử nghe. Cậu đọc:

— Rượu 40 phần, giá bán 0\$35, chai không nguyên lành mang trả lại, được trừ 0\$05.

— Vậy à con (cụ cử nói), con đi lấy mấy cái chai vỡ ra đây để thầy đem đổi lấy mỗi cái 0\$05.

Của N. Đương, Hành thiện

Cười hồ

Tiếng âm nhạc và giọng châu văn rêu rắt. Một cô đồng khấn đồ đầu diu đang ngồi hăm hăm ở trước ban thờ: đó là đồng «Ông mãnh hồ». Bỗng một người về mặt hăm hăm, tay cầm roi đến bên cô (ông hồ), rồi nhẩy phắt lên lưng và ra roi quất... Mọi người đang thì thào, thì cung vắn đã nhanh ý đổi giọng hát lấp:

— A...a... ông Hoàng cả a... a...: ông là quan tướng nhà giò à, á á á... ông xuống cười hồ a, ông ngồi về châu a...

Của F. 6. Jan Noyé

Làm vậy

Người ta vô ý đánh vỡ mất cái bánh của thằng Tuyền. Nó khóc, bắt đền...

Người ta mua đèn nó chiếc khác và hỏi nó rằng:

— Thế chú Tuyền có ăn cả bánh vỡ này nữa không.

Tuyền phụng phịu:

— Có... ông... « ăng » vậy !!

Của V. T. Chomoi

1. Nghe nhầm

Lý Toét đi ngang qua một trường học, tò mò lại gần xem. Học trò lúc đó đang tập đọc. Lý Toét thò đầu nhìn vào vừa lúc học trò đứng lên một loạt và đọc to: Politesse (Bô-li-tét).

Lý Toét tưởng họ chửi mình, vội rút thẳng.

2. Vào khám

A bảo B:

— Nay, thầy anh vừa phải vào khám đấy.

B hết hoảng:

— Ôi giờ ời! Tại làm sao thế, anh?

A điềm nhiên:

— À, có gì đâu, nghe đâu như thầy anh bị bệnh làm sao ấy, phải vào nhà thương khám đấy mà.

Của P. Q. Văn

Linh hồn đi đâu?

TRÒ — Thưa thầy, khi người ta

chết thì linh hồn đi đâu a?

THẦY — Nó cũng ví như thể này nhẹ (thầy châm đèn lên rồi tắt đi). Đó các anh có thấy ngọn lửa nó biến đi đâu không? Linh hồn của người ta cũng vậy.

— Thế nhưng nếu ta châm lửa vào thì đã lại cháy. còn người ta chết đi thì làm thế nào cho sống lại được?

— Ai biết được!

— Thế thì không vì với cái đèn được.

Của N.T. Kha, Hanoi

Quý nhân

ÔNG CẨM — Trước khi bị bắt được mấy hôm, mày ở đâu?

TỘI NHÂN — Con ở hỏa lộ.

Ô. C. — Trước khi ở hỏa-lò được mấy hôm, mày ở đâu?

T. N. — Con ở sáng tan.

Ô. C. — Trước khi ở sáng tan được mấy hôm, mày ở đâu?

T. N. — Con ở nhà đá.

Ô. C. — Trước khi ở nhà đá, mày ở đâu?

T. N. — Con ở nhà trưng giới.

Ô. C. — Trước khi ở nhà trưng giới, mày ở đâu?

T. N. — Con ở trong bụng mẹ con a.

Ô. C. — ???

TÔM

KẾT HÔN...

NẾU các bạn sang chơi bên Nhật-bản, vào thăm một cửa hàng lớn ở Kobe, các bạn sẽ ngạc nhiên khi nhận thấy một gian hàng... « hạnh phúc của vợ chồng ». Cửa hàng ấy chỉ là một chi nhánh thường của những nhà thay mặt ông tơ bà nguyệt để xe giấy cho đôi lứa; nhưng cách xếp đặt, bày biện ở trong không kém về đặc sắc. Mới vào hàng, các bạn sẽ tưởng là một gian phòng của một thư viện. Các bạn không nhận thấy cái gì khác ngoài những tủ đầy ô kéo có gián giấy đề chữ, nhưng nếu kéo một ô ra, các bạn sẽ thấy những phích (fiche) nhỏ, mỗi phích đều có gián ảnh và có chú thích cặn kẽ về người trong ảnh: Tên tuổi, lớn bé, cao thấp (kích thước), nặng bao nhiêu cân, màu tóc, nghề nghiệp, của cải, khuynh hướng.

— Các bạn chọn đi.

Đó là lời nhà hàng khuyến khích các cô các cậu đến « mua bán ».

Khi bạn đã lựa được hàng vừa ý, bạn sẽ tìm đến một ông có vẻ bề bệ oai nghiêm ngồi chính giữa ở một bàn giấy hết sức tân thời bao quát cả gian phòng. Chỉ phải trả một món tiền nhỏ, người ấy sẽ hứa cho bạn một cuộc gặp gỡ với người bạn mong ước. Còn về sau, người ấy không chịu trách nhiệm chi hết.

(thuật)

TÔM CỦA NHÀ NGOẠI GIAO

NHIỀU nhà lãnh sự Pháp, như ông Corbin làm lãnh sự ở Luân-đôn hay hầu tước Chambrun ở La-mã, đều vẫn đặt những tiệc yến rất long trọng làm về vang cho người nấu bếp của Pháp ở nước ngoài.

Nhưng trái lại, nhiều nhà thay mặt chính phủ Pháp không để ý đến việc ăn uống, tuy đó là một vấn đề rất quan trọng trong trường ngoại giao. Lầm ông còn quá hà tiện nữa.

Như ở thành phố lớn kia, chẳng có bữa tiệc nào là khách của lãnh sự Pháp không thấy có một con tôm hùm. Một con tôm hùm chia cho sáu hay tám người ăn, có khi nhiều hơn nữa! Nhưng cái đó chưa lấy gì làm lạ: Món tôm ấy là lấy ở một hộp công-sec (conserve) ra. Thịt tôm nhồi rất khéo vào trong một cái vỏ tôm — mà bao giờ cũng chỉ có cái vỏ độc nhất ấy.

Mãi sau, khách ăn mới nhận ra là... tôm giả. Vì họ thấy con tôm lẫn nào cũng chỉ có một mắt!

N.H.N. (lược dịch)

MỘT NGƯỜI TÙ PHẢI HÀNH HÌNH

MÀ KHÔNG BỊ HÀNH HÌNH

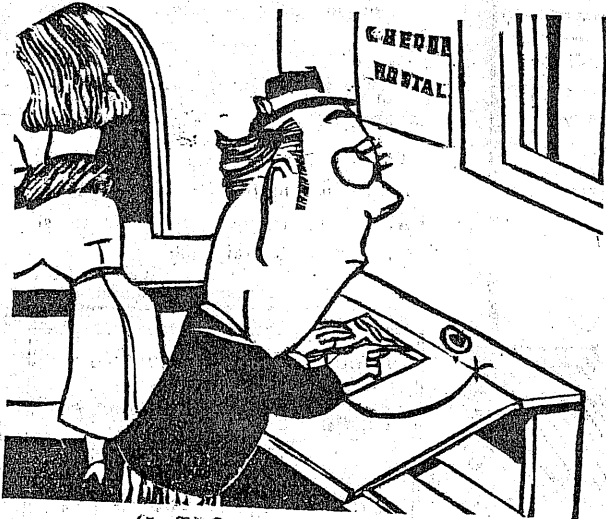
ĐÓ là một người tù chết đã 10 năm trong ngục Port Vila ở đảo Nouvelles Hébrides.

Ai cũng biết đảo đó là đảo nước Anh và nước Pháp cai trị chung; Bauga, một tên lương cướp, giết luôn hai người: Một người Pháp và một người Anh. Tên đó bị

NU CƯỜI NƯỚC NGOÀI

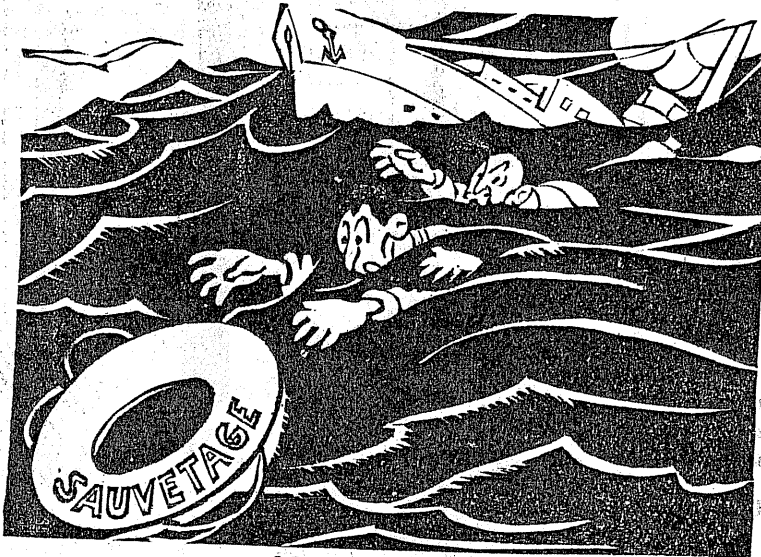

— Ông chịu khó trả thêm vài hào lấy đồng kính ảnh khổ to, như thế ông đỡ mệt, có thể đứng thẳng cổ lên được (RIC ET RAC)

Ở TRONG NHÀ GIẤY THÉP

— Khó khăn thật! Muốn viết cho em những câu bay bướm mà lại viết bằng một cái quần bút buộc vào bàn!

OC BUỒN BAN

— Ông để cho tôi cái phao!

— Năm chục đấy!

(RIC ET RAC)

HANOI BAO

Tuần-báo ra ngày thứ tư, giấy 32 trang (16 x 25) bìa in hai màu. Nhiều tranh, ảnh đẹp. Số nào cũng có hai tiểu-thuyết dài, bốn truyện ngắn, thời-sự phê-bình và văn thơ của các nhà văn mà các độc-giả đã từng quen tên biết tiếng.

Giá báo: mỗi số 0\$03, sáu tháng 0\$70, một năm 1\$30.

Thư và mandat mua báo gửi cho:

M. le Directeur du HANOI BAO

88, Route de Hué — HANOI

HÔNG-KHÊ DU'ỢC PHÒNG

88 Route de Hué Hanoi (sáng lập tại Hanoi từ năm 1922)

Có lương-y xem mạch bốc thuốc chén, bán thuốc bảo chế. Có trên 80 phương thuốc gia-truyền chế thành thuốc viên, thuốc bột, thuốc cao, thuốc nước, đóng hộp, đóng chai, hợp phép vệ sinh và rất mỹ-thuật, chữa đủ các bệnh người lớn, trẻ con. Có đại-lý và chi-diểm khắp cõi Đông-dương.

Các ngài có bệnh ở gần xin mời quá bộ lại, ở xa xin viết thư về kể bệnh, gửi thuốc theo cách lĩnh-hóa giao-ngân.

Có sách thuốc nói rõ các căn-bệnh và công-dụng các thuốc để biểu các qui-khách.

bắt giải tòa: Tòa án Pháp kết tội xử tử, tòa án Anh cũng kết tội xử tử. Ở Nouvelles Hébrides bây giờ không có máy chém và đao phủ — người ta phải sang Nouméa mượn. Thế đã xong đâu! Lúc đến giờ chém, người Anh theo luật muốn xử ngay trong ngục, nhưng người Pháp lại muốn xử ở giữa nơi công chúng. Bị lời thôi, hai bên phải tư bản án về Londres và Paris để hỏi ý kiến. Việc dằng dai, lời thôi mãi tới hơn một năm. Nếu Bauga không chết vì bị ngược đãi trong ngục thì chưa biết bao giờ mới xong.

B. Q. (lược dịch)

CẦU Ô

Cần người làm

Cần 10 người thợ may Chemises khéo và thạo, tính nết thật tốt, làm việc suốt năm ở trong nhà, công rất hậu. Ai chưa lành nghề hoặc chưa đủ những điều trên xin đừng đến. Hỏi Atelier Cự Gioanh, 68-70, Rue des Even-tails Hanoi.

Xin việc làm

N. 128. — 18 tuổi, khỏe mạnh, đã học năm thứ nhất ban thành chung, muốn tìm một việc làm ở Hanoi, lương chỉ cần đủ sống. Hỏi M. An, 45, Grand Bouddha Hanoi.

N. 129. — 18 tuổi, có bằng thành chung. Lành lợi, đứng đắn, biết đánh máy chữ, muốn tìm một việc làm hoặc một chỗ dạy tư ở Hanoi để có thể học thêm được. Hỏi tòa báo.

N. 130. — 16 tuổi, có bằng C.E.P.F.I., thông minh, chăm chỉ, nham nhẹn, muốn tìm một chỗ dạy học tư, hay một việc làm ở nhà báo (chỉ có thể làm được buổi trưa và buổi tối) ở Hanoi, ở Huế, ở Saigon hay ở Haiphong cũng được. Hỏi M. Cẩm Mân ở Tam-lễ, Quỳnh-lưu, Nghệ-an.

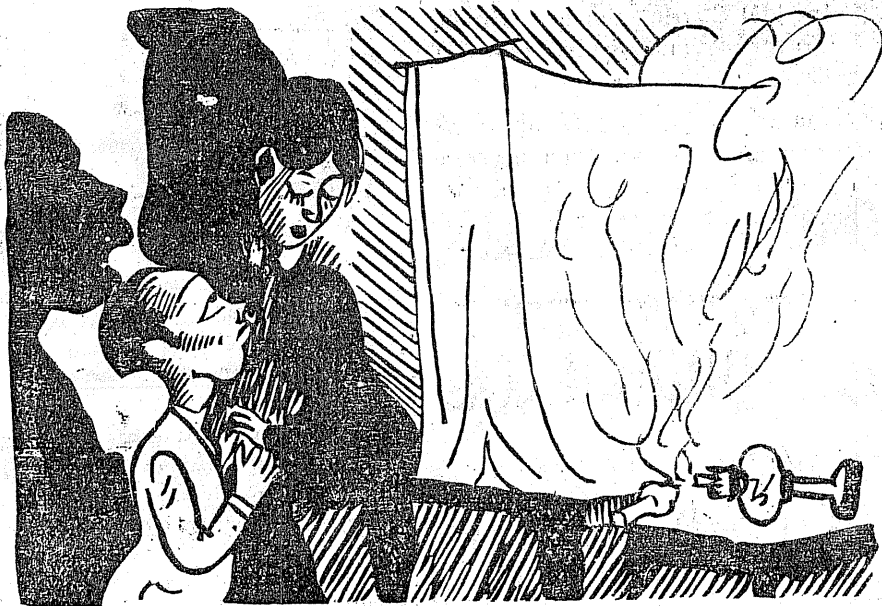
N. 131. — Trẻ tuổi, nham nhẹn, cần mẫn, cần thận, không nghiện, biết chữ nhỏ, đồ đầu kỳ thi ra ở ban sư phạm. Có chứng chỉ tốt, có biết tiếng Thổ. Đã dạy học 3 năm, muốn tìm một việc làm ở đâu cũng được, nhất là được ở Hanoi. Lương độ 12 hay 15\$00 cũng được. Hỏi M. Nguyễn thế Tự, Ex-Instituteur à l'école de Plein Exercice de Luc-yên à Phuong-hoa, Vĩnh yên.

N. 132. — Trẻ tuổi, đứng đắn, có bằng thành chung và bằng sư phạm tốt nghiệp, muốn tìm một chỗ dạy học. Hỏi tòa báo.

N. 133. — Trai trẻ, khỏe mạnh, khá Pháp văn và quốc văn, thạo đánh máy chữ, biết làm sổ sách — muốn tìm một chỗ làm cơm nuôi tháng độ vài ba đồng để có thể học thêm được. Hỏi M. Quý Dzung 14 phố Thọ xương, Bắc-giang

134. — Có bằng C.E.P.F.I., chăm chỉ, cần thận, muốn tìm một việc làm, bất cứ việc gì cũng được, lương chỉ cốt đủ sống. Hỏi Nguyễn viết Nghiênm V. Thọ-vực, Trà-lũ, P. Xuân trường Namdinh.

CABINET D'ARCHITECTE
42 Borgnis Desbordes
LUYỆN, TIẾP
ARCHITECTES DIPLOMÉS

— Cái tình của anh đối với em như ngọn lửa ngùn ngụt bốc lên, không cái gì dập tắt được.

(Tiếp theo)

ONG dạy lớp đồng ấu. Khi tôi đến thì ông sắp sửa dạy sử ký về chỗ Mạc-dăng-Dung cướp ngôi nhà Lê rồi xưng đế. Dạy Nam sử bằng tiếng tây cho lũ học trò annam mới lên 7 tuổi, mà giảng cho họ hiểu được thì tôi phục tài cụ giáo quá.

Cụ bắt đầu cho một tên học trò ngồi lên ghế của cụ rồi chỉ vào nó mà nói:

— Le roi Lê-trang-Tôn (1).

— Xong, cụ hỏi:

— Qui est celui-ci? (2)

Học trò ngơ ngẩn như lũ mán xá, cụ lại nói:

— Celui-ci est le roi Lê-trang-Tôn. (3)

Cụ bắt cả lớp nhắc lại. Rồi cụ lại gọi một tên học trò khác lên và nói:

— Celui-ci est Mạc-dăng-Dung. (4)

Học trò nhắc đi nhắc lại câu ấy. Khi nhắc xong, cụ sai cậu Mạc-dăng-Dung kéo cổ cậu Lê-trang-Tôn xuống. Cụ nói:

— Mạc-dăng-Dung détrône Lê-trang-Tôn (5).

(1) Vua Lê-trang-Tôn. (2) Người này là ai? (3) Người này là vua Lê-trang-Tôn. (4) Người này là Mạc-dăng-Dung. (5) Mạc-dăng-Dung truất ngôi Lê-trang-Tôn.

Học trò nhắc lại. Cụ lại bảo cậu Mạc-dăng-Dung ngồi chễm chệ lên ghế, giả cách vuốt râu, cụ nói:

— Mạc-dăng-Dung se proclama roi ensuite (6).

Học trò nhắc đi nhắc lại ba, bốn lần.

Thế là hết bài. Học trò có hiểu không? Cụ giáo và ông đốc bảo là hiểu, thì tôi cũng tin như thế. Ông đốc mnồn cho tôi thành một tin đồ nhiệt thành của ngài, nên ngài ôn tồn bảo:

— Tôi cho phép ông hỏi thử chúng

nó một vài câu xem chúng nó có hiểu không.

Tôi mới chọn một đứa học trò vào hạng trung bình, hỏi rằng:

— Comment t'appelles-tu? (7)

Thằng bé không lưỡng lự, đứng phắt dậy, khoanh tay lại nói:

— Com-ment t'ap... pel... les — tu?

Tôi lại hỏi một đứa khác có vẻ thông minh hơn, thì nó lầu lỉnh khoanh tay lại, trả lời:

— Comment t'appelles-tu? (7)

Tôi nhắc:

— Je m'appelle Minh (8).

Thì nó cũng nói:

— Je m'appelle Minh (8).

Ông đốc thấy vậy, gắt lên với tôi:

— Ông ngốc lắm, hỏi thế thì chúng nó trả lời làm sao được?

LỄ TẾT

Mới đến dạy được năm tháng đã đến tết. Tết, thầy tha hồ thu lễ.

(6) Rồi Mạc-dăng-Dung xưng đế. (7) Tên là gì? (8) Tên tôi là Minh.

Tor lụa nội-hóa đủ các màu và các hạng đồ may y-phục phụ-nữ về mùa Xuân và mùa Hạ năm nay.

Có bán đủ các mặt hàng của hãng S. F. A. T. E. Namdinh dệt.

Mới về rất nhiều hàng tây hiệu A. G. B. ở Paris.

Mỗi thứ chỉ có hai áo vậy xin kính mời các bạn phụ-nữ kịp đến xem mẫu tại hiệu

MAI ĐỀ
26 PHỐ HÀNG ĐƯỜNG

thì sẽ mua được hàng tốt và giá hạ.

Khi ấy, tôi ở trọ nhà một ông giáo già. Có một cậu học trò mang cặp vịt đến tết tôi, cụ không bằng lòng, bảo nó rằng:

— Các anh ngu lắm. Các anh không biết thầy giáo đi ở trọ à? Đem gà, vịt, mứt, cam, quýt đến lễ, thì thầy ăn được hết ư? Nếu không ăn để nó thiu thối ra thì có phải phí không. Thầy có tiếc mang ra xe hỏa đem về nhà thì người ta lại bảo thầy là lái gà, lái vịt, lái mứt, lái cam. Chỉ bằng dâng biểu hai con gà, thì các anh đưa một đồng bạc, dâng biểu cần chề thì đưa hai đồng, như thế có phải vừa tiện cho mình, vừa tiện cho thầy không? Các anh hiểu chưa? (1)

Mấy cậu nghe cụ giáo thuyết pháp, đều nói:

— Bẩm đã ạ.

Trong khi cụ nói, mấy lần tôi muốn cãi lại thì cụ hách như ông thủ trưởng họ Hit, gờ tay bảo tôi:

— Bác cứ im.

Sau này cụ lại bảo tôi rằng:

— Bác ạ, đưa nào cho gì thì biên vào một quyển sổ để biết mà chăm chỉ dạy dỗ cho nó, vì nó biết ơn...

Cụ lại chép miệng thở dài:

— Gớm! Học trò bây giờ bạc bẽo lắm!

Tôi tức quá, vừa chực nói lại, thì mấy tên học trò đã nham nhẹn xách lồng vịt ra, miệng chào:

— Lay hai thầy ạ!

Tôi tính [rất tự nhiên, không lường lợt, lẽ lạc ai mà cũng không thích ai lẽ lạc mình. Chiều hôm ấy, trước khi dạy học, tôi bảo học trò:

— Xưa nay, các anh có cái lệ cứ đến tết là đem lễ thầy... (học trò đưa nộ nháy đưa kia hình như đoán có sự phi thường sắp xảy ra)... trưa hôm nay cũng có mấy anh đem gà, vịt đến lễ tôi... (học trò mỉm cười)... tôi cảm ơn lắm... (học trò bấm chỉ nhau, có đứa nói: Vành tai ra mà nghe)... Nhưng tính tôi rất ghét... (học trò càng tùm tùm, vì các cậu chắc mười mười là thầy gạ tiền). Tôi rất ghét sự lễ tết ấy. Vậy từ hôm nay trở đi, tôi cấm các anh không được mang gì đến cho tôi, cả. Anh nào trái ý, tôi sẽ phạt nặng.

Học trò kinh ngạc vì tôi mới nói một việc mà họ không thể tưởng tượng tới.

Tuy tôi nói thế, nhưng cũng còn dăm bảy cậu đem đến biểu. Tôi không nhận, còn mắng cho nữa.

(Xem tiếp trang 14)

1) Có lẽ cụ giáo này là một nhân vật độc nhất, vô nhị trong giáo giới. Vì sau này, tôi giao thiệp nhiều, quen thuộc lắm, mà không bao giờ nghe nói có người thứ hai như cụ. Vậy xin độc giả chờ có khái niệm.

SỮA NESTLÉ

== Hiệu con chim ==

SỨC MẠNH CỦA TRẺ CON
BAO THẦU CHO CHÍNH-PHỦ PHÁP

ĐỘC QUYỀN BÁN: cho các nhà thương, các nhà hộ-sinh và các nhà thương binh, v. v.
Ở TRUNG-KỲ, BẮC-KỲ VÀ CAO-MAN

CÁC BÁO PHỎNG VẤN CHARLOT

CHARLIE CHAPLIN sang du lịch bên ta, các báo ở ngoài này tranh nhau đến phỏng vấn một cách hăm hở lắm — Phải, mấy khi được tiếp kiến một người danh giá như Charlot!

Chỉ phiên một nổi: Chaplin là người Anh, không biết nói tiếng Pháp.

Mà các nhà báo ta lại chỉ biết nói tiếng Pháp, không biết nói tiếng Anh.

Thế mới thực rầy rà. Chỉ có một cách: bắt buộc Charlot phải học nói tiếng Pháp.

Nhưng sau xem ra cách đó mất nhiều thì giờ lắm, nên nhà báo ta nghĩ được một cách khác: đem người thông ngôn đi theo.

Có lẽ là lần đầu mà Charlot bị phỏng vấn như vậy.

Trung Bắc đăng: « khi Charlot đi qua Thượng-Hải vừa rồi, một nhà báo hỏi y có phải đi du lịch trong tuần trăng mật với cô Goddard chăng, thì Charlot không trả lời, chỉ nhìn một cách riêu cợt như bảo rằng không nên nói đến việc ấy ».

Có lẽ lắm, vì hỏi như thế thì cũng hơi tò mò một chút.

Đã biết như vậy, phóng viên Đông Pháp còn thuật cuộc phỏng vấn như thế này:

« ...Câu chuyện đến đây, giữa chúng tôi với Charlot đã thấy có chút không-khí thân mật (!), chúng tôi đột ngột hỏi:

« — Năm nay ngài đã bao nhiêu tuổi mà đầu đã hoa râm?... Miss Goddard đối với ngài là thế nào?

« — Hiện nay đối với chúng tôi chỉ là bạn cùng nghề... Miss năm nay hãy còn trẻ (mới độ hai mươi), nhưng chốc nữa các ông có phỏng vấn thì đừng nên hỏi tuổi, vì như thế sẽ làm cô mất lòng đấy.

« Vua hề nói xong, mỉm một nụ cười tinh... »

Có chắc là cái « cười tinh » thật không? Hỏi tuổi một người đàn bà là một sự bất nhã, không một người nào dám làm. Charlot biết như vậy, nhưng lại sợ nhà báo ta không biết như vậy, nên có lẽ phải dạy khéo.

Bài học ấy, phóng viên Đông Pháp nên để cho riêng mình thôi thì phải.

Không biết Charlot cho nhà báo ta, là người thế nào mà lại phải dẫn câu ấy?

Ông ta và cô Paulette Goddard có phản nản rằng nhà cửa bên nước ta rất thấp. Có lẽ họ cũng phải phản nản về người nước ta như vậy.

Thạch Lam

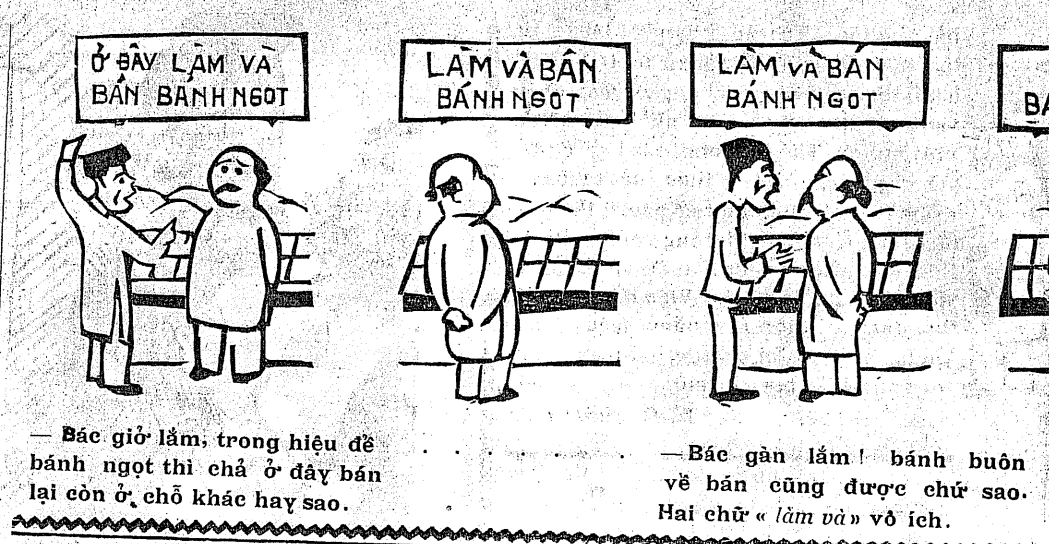
ÔNG QUỐC LANG MỘT NGƯỜI LẠ LÙNG BÍ MẬT

TRẢ lời ông lần trước, tôi không bênh vực cái dụng ý của tôi, mà cũng không biện luận lời tôi với ông cả; tôi chỉ nói nó ra cho ông rõ, vì ông hỏi tôi. Nếu ông đọc được tư tưởng của tôi, thì ông hỏi tôi làm gì. Sự nhả nhận bảo ta rằng « không tin người ta thì đừng hỏi người ta ».

Ông không tìm được một lẽ gì để tỏ ra rằng truyện của tôi không đúng với dụng ý của tôi cả. Tôi dụng ý thế nào (xin xem bài trả lời thứ nhất) truyện của tôi biểu diễn được như thế.

Ông nói: « Chỉ có thể thôi! Chứ không phải ông tỏ ý viện sự đặc thắng của cái mới trên cái cũ? Ông không có ý ấy. Được lắm, tôi lấy chứng cứ để tỏ rằng ông đã chối cái dụng ý của ông... »

Khoan đã, ông Quốc Lang! Phiên một nổi, nêu sự đặc thắng của cái mới trên cái cũ lại là cái dụng ý chính của tôi (như tôi đã nói trong bài trả lời thứ nhất: có cảm tình với cái mới, khinh ghét cái cũ vì tôi thấy sự thực là cái mới hơn cái cũ). Sao ông lại cứ cho Loan đặc thắng và luôn luôn bắt tôi nghĩ những cái mà tôi không nghĩ, bắt tôi không nghĩ

— Bác giờ lắm, trong hiệu đề bánh ngọt thì chả ở đây bán lại còn ở chỗ khác hay sao.

— Bác gần lắm! bánh buôn về bán cũng được chứ sao. Hai chữ « làm và » vô ích.

những cái mà tôi nghĩ. Giá ông biến thành ra tôi thì có phải tiện hơn không.

Những câu phê bình Đ. T. của ông Trương Tửu và ông Thái Phỉ tôi cho là đúng lý lắm. Chính tôi muốn tuyên cáo mới cũ không thể đi đôi được, cần phải đoạn tuyệt, cần phải hoàn toàn theo mới, công bố sự phá sản của gia đình cũ, phác họa một tương lai rực rỡ (theo mới), giải quyết được một vấn đề xã-hội hiện thời (bỏ cũ, theo mới) như lời đã tuyên bố lần trước. Ông bắt tôi nhận những lời khen đó, thì tôi xin nhận, tuy tôi tự xét chưa xứng đáng.

Vậy tôi dụng ý thế nào, người ta hiểu tôi như vậy. Chỉ có ông không hiểu tôi: ông cho Loan đặc thắng là lắm, ông cứ nhất định đòi nghĩ thay tôi là lắm nữa. Ai lại oái oăm thế bao giờ.

Ông lại viết: « Ông không viết Đ. T. để chỉ cách thoát ly cho các nàng dâu mới. Thế mà ông Trương Tửu lại bảo ông bày cho thanh niên còn lưỡng lự một phương pháp xác định: hoàn toàn theo mới ».

Lý luận câu này na ná như lý luận cổ ngỗng của ông N. C. Hoan. Hai câu không có một tí liên lạc gì với nhau.

Phương pháp xác định: hoàn toàn theo mới đâu có phải là cách thoát ly cho các cô nàng dâu (xin ông đọc kỹ lại câu của Trương Tửu và câu của ông). (1)

Ông Quốc Lang, tôi sẵn lòng để ông bẻ và công kích truyện của tôi, mãi mãi cũng được. Tôi chỉ xin ông đừng bắt tôi bảo giùm có phải thế không. Đến lúc tôi bảo ông, ông lại không tin. Xin ông cũng đừng cứ tự tiện cho tôi nghĩ những cái tôi không nghĩ, rồi viết cả một bài dài để công kích những ý nghĩ tưởng tượng ấy.

Nhất Linh

QUỐC KHOAI LANG

ÔNG Quốc Lang viết văn trong một tờ báo văn chương lắm chữ nọ với chữ kia, ý nọ với ý kia. « Bày cho thanh niên một phương pháp xác định: hoàn toàn theo mới » làm ra « chỉ cách thoát ly cho các nàng dâu », làm « đoạn tuyệt » với « cách đoạn tuyệt », v.v...

Những câu cùng một nghĩa ông lại cho là khác nghĩa nhau. Nhất Linh viết: « Chỉ cốt tả những cái khổ mà một người nàng dâu mới phải gặp khi chung sống với những người cũ ». Ông cãi: « Dụng ý của ông chỉ có thể thôi thì làm sao Đoạn Tuyệt lại cho người ta hiểu khác? Người ta hiểu rằng Đoạn Tuyệt là cuộc xung đột của mới và cũ, v.v... » Ông Quốc Lang chịu khó đọc lại cẩn-thận hai câu đó. Hay là để tôi giảng nghĩa hộ cho ông Quốc Lang khỏi mệt óc: tả những cái khổ của một người nàng dâu mới phải gặp khi chung sống với những người cũ, chính là tả cuộc xung đột của mới với cũ. Người ta có hiểu khác bao giờ đâu.

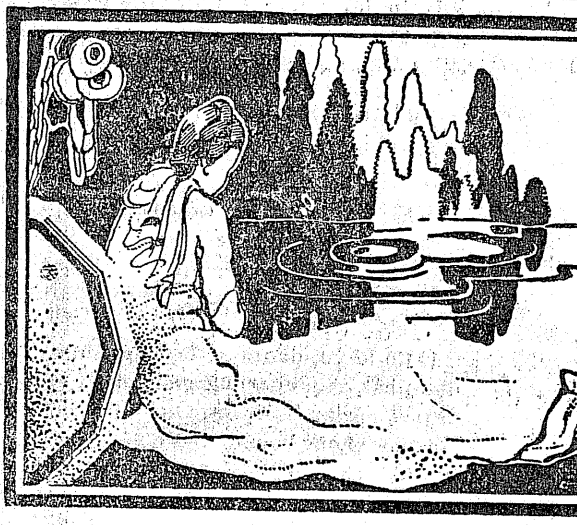
Đối với một nhà viết báo văn học mà chưa hiểu nghĩa một câu tầm thường, tôi phải lấy một thí dụ để giảng giải cho mau hiểu. Nhất Linh viết: Ông D. B. Trạc khen ông Nguyễn công

1.) Xin giảng nghĩa. đề ông Q. L. hiểu câu của Trương Tửu: hoàn toàn theo mới là một phương pháp xác định (vì có dấu chấm !), chứ không phải là: chỉ cho thanh-niên những cách, những phương pháp để họ hoàn toàn theo mới.

Người thợ sơn cận thị đang trí.

(DEUTSCHE ILLUSTRIERTE)

PHI-YÊN

GUỐC TÂN THỜI
nhẹ nhàng và tôn thêm vẻ đẹp

PHÚC - LONG

45 RUE DE/ GRAINE/ HANOI

Các bà đau t

Nếu các bà thấy trong người rữ rượi, dạ dưới đau đớn, khi lần cả máu, cả mủ, hẳn các bà đã biết bị một trong bốn:

- 1) HƯ TRỆ TỬ-CUNG — Kinh nguyệt, không đều lâu ngày tử-cung và
- 2) NỘI THƯƠNG TỬ-CUNG — Lúc sinh đẻ trặc trở làm cho não động
- 3) NHIỄM ĐỘC TỬ-CUNG — Khi thấy kinh, vì băng bó không cho hở, r
- 4) NGOẠI THƯƠNG TỬ-CUNG — Trong khi giao hợp, bị gổc độc

Các bà dùng nhiều thuốc rồi mà không khỏi. — Nay muốn rõ căn bệnh

« BẮ-ĐÁ SƠN-QUÂN TÂN »

của chúng tôi, là thì không sai một. Quý bà sẽ ngạc nhiên, với số tiền rất ít mà quý bà sẽ được

Giá thuốc BẮ-ĐÁ SƠN-QUÂN TÂN: Hộp lớn (10) Nhà thuốc VÕ-VĂN-VÂN Th

Chi-cục HAIPHONG:

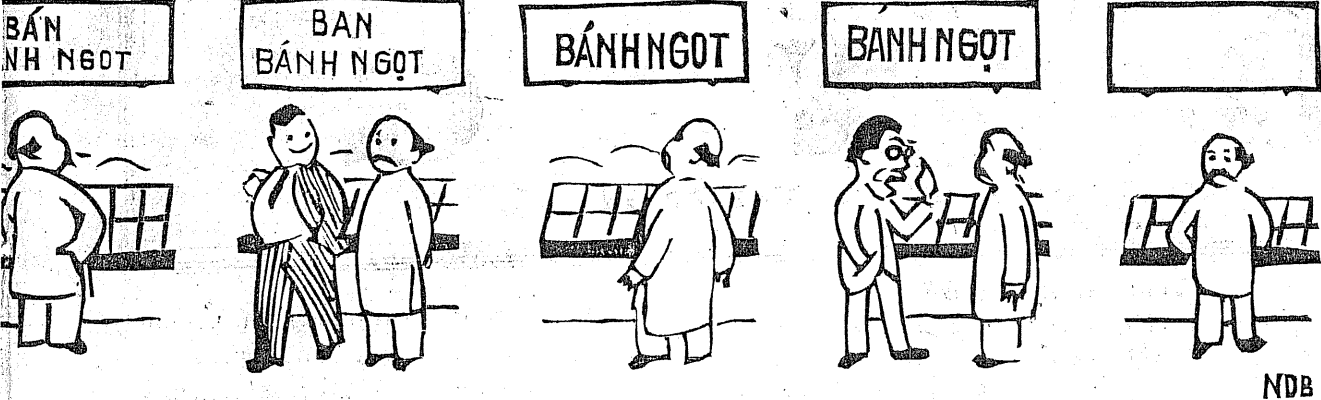
103, Bd Bonnal,

Tél. 248

Tổng đại-lý NAM DINH:

Thọ-thế-Đường,

296, Rue Paul-Bert

— Bác lần thân! Bánh bày ở tủ thì là để bán chứ lại còn để chơi hay sao.

— Bác ngờ nghệch quá! Bánh ngọt ai chẳng biết, chả nhẽ bày bánh ngọt mà lại bán cá hay sao?

Hoan. Ông Quốc Lang cãi: Ông Nhất Linh viết thế, sao người ta lại hiểu khác, sao người ta lại bảo ông Nhất Linh viết: ông Nguyễn công Hoan được ông D.B.Trạc ca tụng.

Ông Quốc Lang viết: Có bút chiến mới có tiến bộ. Tôi cũng nghĩ như ông: nhờ cái thí dụ trên kia, ông đã hiểu đúng được hai câu văn. Đó là một sự tiến bộ trông thấy. Nhưng phải cái hơi mát thì giờ, mà không ích lợi cho ai, trừ ông ra.

Ông Quốc-Lang đào bới truyện Đoạn Tuyệt như một người hì hục quốc khoai lang. Nếu ông thấy bở thì cứ việc đào, nhưng xin đừng lăm khoai với hòn sỏi. Nếu lăm thế thì không những viết văn không nổi mà có vẻ làm người quốc khoai lang cũng không được nữa.

Nhất Linh

TỰ VỊ NHÂN VẬT

VŨ-VĂN-AN

Câu trúng giải:

Thủy-tinh tân thời, đã từng dùng suốt rượu để lấy lòng cô dân, nhưng vô hiệu, vì Sơn-tinh Lục đã dâng cao núi lòng trước rồi...

Đ. T. H.

Có truyện gì kín không nên nói với ông này, vì ông ta hay « hở ».

PHAN-THỊ-NGA

Câu trúng giải:

Có cô báo đồ trông không có đi lấy chồng, báo vẫn đầy trang.

Nguyễn-tiến-Lợi, Hanoi

Tập thể-thao bằng miệng rất giỏi, còn chân, tay mình thì không rõ.

Thái-bá-Lộc

hạt dâu đen

Trái ngược

Đông Pháp ngày 29-4, « Ngóng trông »:

Nhận được thư báo Chi sắp trở về, Thủy vui sướng hóa điên, hóa dại, Thủy như người vừa tỉnh giấc mộng êm đềm, đẹp dễ...

Khi người ta tỉnh một giấc mộng đẹp dễ, thì người ta bực buồn tiếc mới phải chứ, sao lại sướng hóa điên được? Tác giả thật cũng hóa quần.

Nguy hiểm

Cũng bài ấy:

Thủy vui mừng mặc quần áo đi ra phố như một con hổ lâu năm bị giam cầm nay được phóng xạ trở về nơi rừng thẳm.

Thật là một cại nguy hiểm cho các người đi đường!

Nghịch lạ

Hanoi Báo số 17, « Thế rồi im lặng »:

Bằng tình yêu chân thật thơ ngây, Mai chỉ biết gieo vào trái tim Thanh một người xinh trai ủy mị...

Chết! Sao lại gieo vào trái tim người ta một kẻ sinh trai ủy mị, thì người ta chịu sao nổi?

Sự lạ...

Hanoi Báo số 17, « Một me tây »:

Bà Nguyễn thị Len ở lâu bên tây nên có quên hết ít nhiều tiếng ta..

Đã quên hết lại còn ít nhiều sao được?

Phép lạ

Đông tây số 20, « Xem sách »:

Tôi nói được nửa giờ, thì đôi mắt ngây thơ của đứa bé bị treo lơ lửng trên môi tôi...

Tội nghiệp cho đứa bé! Mắt bị treo, mà lại treo trên môi người ta thì còn gì nguy hiểm bằng.

Nhăm

Công Luận ngày 21-4, « Cuộc đời Hitler »:

...Người ta nói rằng bước đường đời của ông, ông đã gặp phải ba cảnh ngộ khiến cho ông cảm xúc rất mạnh. Tuổi trẻ sớm bỏ cô cha mẹ, ông phải bơ vơ khổ sở...

Đâu là ba cảnh ngộ?

Vô lễ

Cũng bài ấy:

...mà lại không nghe thấy máy truyền thanh la vào tai những câu « hỡi quốc dân, dẫu mày chẳng muốn, ta cũng cứ lấy mày ».

Chà, Hitler làm dữ quá đa, dám máy tao chỉ tớ với dân Đức.

Đâu có thể

Ngo-báo chiếu bóng 1-5, « Các tài tử... »:

...Nàng (Katherine de Mille) lại được nổi tiếng, mặc dầu nàng ăn mặc nâu sồng đơn giản...

Chỉ có cô gái quê bên ta mới ăn mặc nâu sồng, chứ cô gái quê bên Mỹ có biết củ nâu là cái quái gì đâu? nhất lại là một cô gái quê ở trong phim ảnh nữa.

Lạ lùng

Đông tây số 21, « Chỗ hẹn hò »:

...Những cụm lá ngả ngọn lá lướt lùa vào cái lồng ngực nở nang của cậu những làn gió xuân mát rượi...

Có họa cậu là một con bò đi hít (chứ không ăn) cỏ.

Có thể!

Cũng bài ấy:

...Với cái nét mặt hớn hở, cái miệng chum chim huýt còi, ta có thể bảo cậu là một con sơn ca...

Ta cũng có thể bảo cậu là một cái tàu hỏa cũng được!

N.D.C.

NHỚ' BÓNG NGÀY QUA

Tặng Nguyễn-gia-Trí

Hôm nay, ngắm giăng mây chiều tàn,
Quên nỗi gian lao chốn thị-thành,
Nhớ lại lời em tha thiết dặn:
«Anh về, đừng phụ bạn non xanh!»

Buổi ấy, đưa nhau tới đỉnh đèo,
Ca hôn ly biệt, suối buồn reo.
Than dài trong gió, hàng lau ngã
Như luyến chào ta dưới bóng chiều...

Vén tà áo tím, men bờ suối,
Em nhẹ nghiêng mình đón nước trôi,
Vốc nước trong lòng tay trắng muốt,
Mời ta, nũng nịu áp ngang môi...

Môi khô, em tươi, nở hoa cười,
Tươi cả lòng ta trở lại tươi...
Nhưng suối yêu đương hòa với lệ,
Vị giờ đã đánh lúc chia phôi...

Giấu nét buồn thương, vội xuống ngàn..
Gió rừng theo khóc giấc mơ tan!
Ánh chiều lác đác rơi đường vắng,
— Nỗi bật trên mây, bóng áo chàm...

Minh [Tước]

tử-cung !!!

nhỏ chứa, khi hư ra dầm dĩa, có khi vàng, khi trắng, g bốn chứng đau tử-cung:

ng và hai sợi giây chằng yếu nên tử-cung sa).

áo động tử-cung, tử-cung có vết mà sinh bệnh).

ở học, nên hơi độc máu xấu nhiễm vào tử-cung làm cho tử-cung sưng)

ác độc bệnh phong-tính truyền nhiễm).

ăn bệnh, và muốn căn bệnh mau khỏi, nên hỏi mua thuốc:

ôi, là thuốc phát minh trị bệnh tử-cung và khí hư, trăm người dùng

được lành mạnh và sẽ có thai nghén chắc chắn sau khi khỏi bệnh.

ón (10 gói) 1\$00 — Hộp nhỏ (5 gói) 0\$50

N Thudaumot (Namkỳ)

Tổng đại-lý HAIDUONG

Tài-Lương

17, rue Maréchal Foch

Chi-cục HANOI.

80, Rue du Coton

Tél 98

Giày kiểu mới mùa bức 1935 bằng vải « Thông Hoi » đi rất mát chân, đẹp và bền hơn các thứ vải thường — Có trước nhất ở Đông-Dương tại hiệu

giá mỗi đôi từ : 3\$50 trở lên

VAN-TOAN

95, PHỐ HÀNG ĐÀO, HANOI

có nhiều kiểu khác nhau rất đẹp và lạ mắt chưa cần có. Có catalogues gửi đi các tỉnh

SỐ N G

TRUYEN DAI của NHAT-LINH

(Tiếp theo)

Tóm tắt kỳ trước

Hiệp, một ông tham nghị trả hạn và chủ đồn điền, lấy Thanh, một thiếu nữ giống rồi đài các những tâm tính phóng đãng. Hiệp đưa Thanh về đồn điền của mình để mong cùng Thanh sống những ngày ái ân đầy đủ...

XE ngựa rời đường cái đi rẽ vào một con đường róc đất đỏ, hai bên trồng toàn long-não. Sau những chùm lá rung động, thấp thoáng bức tường trắng bao bọc quanh nhà. Sơn vui vẻ luôn tay bóp còi xe ngựa, báo hiệu cho người nhà biết. Nghe tiếng mở cổng, Sơn ghì cương ngựa lại. Hiệp xuống ngựa chạy lại đỡ Thanh. Nàng vịn vào vai chồng lệ làng nhẩy xuống đất, rồi mỉm cười cầm mũ đội lên đầu chồng. Nàng ngừng mặt nhìn ngang nhìn ngửa, hai con mắt nàng mở to lộ vẻ sung sướng ngây thơ như mắt trẻ con. Con đường dưới bóng cây như thêu hoa mà hóng ba người đi đến đâu làm mất đến đấy. Hiệp mê man không để ý đến mấy người nhà què nép mình bên vệ đường, ngả nón chào. Thấy hai đứa cháu ở trong nhà chạy ra reo: « Chú Tham đã về » rồi đứng lại ngơ ngác nhìn Thanh, Hiệp nói:

— Thủy và Trúc không chào thăm đi.

Thanh không ngờ lại có một cô dâu về nhà chồng một cách tự nhiên như nàng. Nàng thấy ngay vẻ thần mật, và tưởng mình là chủ nhà này đã từ lâu lắm. Đời đối với nàng trong phút đó giản-dị một cách lạ thường. Nàng cúi xuống hôn mỗi đứa cháu một cái, rồi giắt tay chúng, nhẹ nhàng bước theo chồng.

Qua khỏi cổng, nàng có cái cảm tưởng rằng trời bỗng nắng to hơn; ánh sáng phản chiếu ở một cái sân gạch rộng thênh thang khiến nàng phải nhú mắt lại cho khỏi chói. Mấy con chim bồ-câu đương ăn, thấy tiếng động vụt bay lên làm tỏa ra trên nong thóc một đám bụi đục lờ, gió thổi tan ngay.

Hiệp đứng lại ngắm nghía cái ô tô màu xanh để ở dưới gốc cây hoàng-lan. Ánh sáng chiếu vào làm nảy những ngôi sao sáng trên nền sơn và trên những gọng kèn bóng loáng. Sơn nhìn chú và sung sướng khi thấy chú ngắm mãi cái ô tô tở tở về bằng lòng.

Thanh vẫn giắt theo hai đứa cháu, bước lên thềm nhà. Nàng vào cái buồng khách cực kỳ sang trọng một

cách thần nhiên, vì nàng đã quen sống trong những cảnh đó. Từ ngày cha mẹ nàng mất đi, mấy năm trời sống tro trôi, nàng không hề biết qua cảnh nghèo, vì một người đẹp như nàng không thể nào nghèo được, nhưng lúc nào nàng cũng phấp phỏng lo ngại. Mấy năm trời, vì luôn luôn sợ cái nghèo khổ nó đến, nên nàng đã nhắm mắt nhắm mình trong một cuộc đời hoan-lạc tạm bợ, để khuấy những nỗi ghê sợ về mai sau. Nhưng hôm nay, lần đầu tiên nàng thấy vững tâm, lần đầu tiên nàng không sợ tương-lai.

Thanh đặt mình xuống cái ghế bành phủ nhung màu tro, với điều thuốc lá, đánh riêm châm hút. Nàng vòng một tay ra phía sau, rồi ngả đầu vào lưng ghế, quay mặt nhìn ra ngoài sân. Trên thềm, ánh nắng siên chếch; bóng cây và bóng những nan đại dàn nho in rõ ràng trên nền gạch. Khói thuốc lá bay trong bóng tối thanh khiết có vẻ xanh

đầy, trông buồn tẻ, lạnh lẽo hết sức.

Nói đến hai chữ lạnh lẽo, chàng nghĩ ngay đến cái hơi nóng của hai bàn tay áp vào nhau.

— Mọi lần, chỗ này dùng để chữa thóc. Bộ đồ này, anh mới mua về được mười hôm. Cứ đặt bữa vào đây, hôm nào thư thả, em bày biện lại, tùy ý em muốn...

Hiệp nắm tay Thanh, kéo dầy:

— Bây giờ lên xem buồng ngủ của chúng ta.

Lúc lên thang gác, sau khi quay lại nhìn không thấy ai theo sau, Hiệp giơ tay quàng vai vợ và đặt một cái hôn nhẹ lên má. Tuy đã biết quãng đời quá khứ của Thanh, chàng vẫn coi Thanh như một cô gái trong sạch, trong sạch riêng đối với chàng; chàng hôn Thanh như hôn một người vợ mới cưới, vừa kính vừa yêu. Chàng sung sướng tự nhủ:

— Nếu cái tình của ta đối với Thanh cứ được như thế này mãi.

Khi nhận lấy Thanh làm vợ,

trong một cái buồng ngủ lại bên lên như vậy. Nàng cũng ngượng-ngịu và nắm lấy tay Hiệp một cách vụng về. Bỗng nàng hiểu. Nàng thấy rõ những ý nghĩ của Hiệp về nàng lúc đó. Nàng cảm-dộng yên lặng nhìn chồng bằng hai con mắt mở to, đã bắt đầu ướt lệ. Nàng thở dài ngậm nghĩ:

— Có thể như thế được mãi không? Hiệp ngạc nhiên nói:

— Em khóc đấy à, em Thanh? Thanh chớp mắt thật nhanh rồi lắc đầu:

— Không, không sao, em khóc vui đấy, đùa anh một tí thôi.

Hiệp mỉm cười vuốt má vợ:

— Nhưng đừng khóc quá lại hóa khóc thật đấy.

Chàng ngẩng người nhìn vào cái gương tủ đứng; bóng Thanh in vào tấm gương trong với con mắt đen và đôi má hồng tươi, chàng trông như cái hình ảnh hoạt động của hạnh phúc của chàng:

— Nhìn bóng em trong gương, anh tưởng tượng như nhìn thấy em lần đầu tiên.

Thanh mỉm cười và lảng lơ ngắm bóng mình. Nàng cũng nhận thấy nàng đẹp, và nụ cười của nàng có duyên. Nàng giơ tay xua lại mái tóc: mấy ngón tay mềm mại lùa vào trong tóc đen đã trắng lại trắng hơn. Trên cổ tay tròn trĩnh, chiếc vòng bạch ngọc Hiệp vừa mua tặng nàng hôm trước, nàng thấy trong và mát như nước mưa.

Nghe tiếng động dưới vườn, Hiệp chạy ra sân gác. Thanh cũng ra theo. Xã Mịch, một người đầy tớ của Hiệp đương phát râu găng, thấy Hiệp vội đặt dao và chấp tay vái:

— Bẩm quan.

Xã Mịch nhìn Thanh và cúi đầu:

— Bẩm bà lớn.

Thanh lấy tay che miệng cố giữ cho khỏi bật cười. Nàng nhìn thẳng bé con trần truồng, đầu chốc búi phàm xanh lôm, đứng yên như tượng, hai tay ôm một cái bụng to và xệ xuống như quả dưa hấu. Thằng bé chớp mắt để đuổi những con ruồi bám trên vành mắt toét, và háp háp nhìn lên bao lơn gác.

Thanh chỉ tay nói khời-hải khể với Hiệp:

hơn, nhẹ nhàng hơn, mềm mại hơn vòng ra cửa, rồi lẫn vào ánh nắng. Xa xa có tiếng chim gáy trong rừng.

Thanh lim dim mắt lại, thở dài một cái rất nhẹ: bỗng nàng giắt mình ngược mắt nhìn lên. Hiệp đứng sát vào lưng tựa ghế, cúi mặt mỉm cười, và khẽ đặt tay vào lòng bàn tay vợ. Chàng nhìn quanh một lượt, rồi nói:

— Mọi lần, khi có công việc phải về

chàng biết rằng cái tình yêu có thể làm chàng quên được hết cả những điều tiếng xấu về Thanh, chàng chỉ coi Thanh như một người yêu chàng và chàng cũng hết tâm hồn yêu lại.

Có lẽ vì tại có tư-tưởng ấy, nên những cử chỉ của Hiệp có vẻ rút rút, khiến Thanh cũng phải lấy làm lạ. Nàng không ngờ một người có tiếng là chơi bời đứng riêng với nàng

THỤT RỬA GIÚP!!!

Lậu. — mới mắc: buốt tức ra nhiều máu, có khi lẫn cả máu, có khi lẫn cả tiểu tiện thông có vẩn, ít máu hoặc sáng ra một vài nhọt dùng thuốc số 7. — chưa rút nọc: khi rạo mủ, nước tiểu có mủ, ngứa đầu, ngứa mắt, — ra rỉ gà hoặc buồn ngủ trong ống tiểu, dùng thuốc tuyệt nọc lậu số 9 thuốc lậu đều giá

0\$60 một hộp. — Khi khỏi lậu mà nước tiểu khi trong khi đục hoặc đau lưng mỗi xương, hoặc gi-tính mộng-tính thì dùng.

« **Kiên-tinh-tu-thận hoàn** » mỗi hộp uống 5 ngày giá 1\$50.

Giang-Mai: Lèn mụn ở quy đầu, phát hạch (soài) hoặc lở toét khắp mình mọc mào-gà, hoa-khế rất gán rặt thịt

Các bạn tới nhà mua thuốc **Lậu, Giang-Mai** — Biểu thêm thuốc thụt các bạn ở xa. — Tinh giá đặc biệt với anh em lao-dộng.

đau xương rụng tóc, rức đầu, lưng lay, răng hay thối mồm, củ-đinh, thiên-pháo dùng thuốc số 21 đều khỏi chắc chắn giá 1\$00.

Đàn-bà lậu: 7 phần 10 bệnh chỉ ở đường âm hộ (voie vaginale) còn 3/10 bệnh phát cả ở âm-hộ (vagin) và ống tiểu (urethre). Bệnh ở ống tiểu thì cũng buốt tức như đàn ông. Nhưng nếu chỉ phát ở đường âm-hộ (voie vaginale) thì khác, nghĩa là không

buốt tức, tiểu tiện như thường, vẫn êm ái mà ra nhiều mủ giống như người có nhiều khí hư, thỉnh thoảng thấy hơi tức và nóng ở cửa mình. Đề quá trùng ăn vào tử cung, buồng trứng thì nguy hiểm. Phải dùng thuốc số 4 mỗi hộp uống 3 ngày giá 1\$20 và Cao hút độc trừ khi không số 17 mỗi hộp dùng 2 ngày giá 1\$00.

THANH-HÀ DƯỢC-PHÒNG 55 Route de Hué (phố Chợ Hôm) Hanoi... là nhà thuốc chuyên trị bệnh tình, — Nhận chữa khoán — Có phòng thụt rửa. Có danh-y coi mạch cho đơn bốc thuốc và chế các thứ cao, đan, hoàn, tán chữa các bệnh người lớn trẻ con. — Đại-lý: **Sinh-Huy Dược-diểm** 59 Rue de la gare Vinh

— Thăng bé con có chữa, mình a. Xã Mịch thấy Thanh chỉ con mình, thì quay lại ngắm con và mỉm cười nói có vẻ khoe khoang :

— Bầm, cháu lớn đấy a. Cháu ngoan lắm... Kia ! Cỗn không lạy bà lớn đi, rồi bà lớn cho xu...

Hiệp vút xuống cạnh đưa bé một hào bạc :

— Này cho bố con anh Xã đem về mua rượu uống.

Rồi chàng đứng sát lại gần Thanh.

Mùi nước hoa thơm bay ở tóc, ở áo Thanh ra đượm không khí bao bọc hai người. Hiệp nói :

— Suối nắng êm lạ.

Thanh bảo chổng nhìn về phía hai cái nhà tranh nát, lụp sụp cạnh hồ :

— Chuồng lợn sao lại làm ở chỗ kia, đầu gió ?

Hiệp cười :

— Chuồng lợn đâu ! Nhà người ta đấy. Thăng hai Xích vừa mới chết, bây giờ vợ nó và mấy đứa con ở đấy... Những đêm sáng trời, người ta vẫn trông thấy ma hiện lên.

Thanh rùng mình :

— Anh làm em hết hồn. Thật thế à, anh ?

— Không, anh nói đùa đấy.

Hiệp cúi xuống gọi Xã Mịch :

— Mai anh bảo mẹ con hai Xích về phía nhà tắm mà ở. Còn hai cái nhà kia thì anh rẽ ngay đi cho tới.

Thanh chống tay lên bao lơn, đưa mắt nhìn theo những chòm cây nối tiếp nhau quanh co dưới thung lũng như để đánh dấu một giòng sông sâu lượn khúc. Màu xanh đen của những chòm cây nổi bật lên trên sườn các đồi cỏ vàng nuột, dưới nắng thu.

Trên cao, mấy đám mây lơ lửng, bay từ từ. Thỉnh thoảng một làn gió nhẹ ở quãng rộng thổi vào làm lá mấy cây thông ở đầu trái lấp lánh như những chiếc () vàng rồi thoáng qua mặt Thanh đưa phơ phất mấy sợi tóc rũ lơ thơ bên má. Thanh mê man nói :

(xem tiếp trang 14)

MAI HƯƠNG VÀ LÊ PHONG

XX — CON CHIM XANH

(Tiếp theo)

XE hơi băng băng chạy trên mặt đường nhựa bóng loáng. Qua hàng Bùn, rẽ lên đường Yên-phụ, xuống đường Cồ ngư, trở lại đường Quan thánh, rẽ sang hàng Cốt, hàng Bông, cửa Nam, qua ga rồi cứ thế chạy thẳng mãi. Mỗi lúc Phong một mở thêm tốc lực, như người đi đâu có việc rất cần.

Thực ra thì Phong không nhất định đi đâu, và cũng không có việc gì khẩn-cấp. Đó chỉ là một phép lạ lòng anh dùng để bắt tri phải suy nghĩ mau-chóng. Ái cảm giác được đưa đi rất nhanh trong không-khí, cùng những tiếng máy chạy, tiếng gió vùn vút bên tai, làm kích động tinh-thần xét đoán của anh. Khi có thì-giờ trầm-ngâm về một vấn đề gì, thì Phong ngồi nhà, khóa kín cửa lại, suốt ngày không nhúc-nhích và không nói nửa lời. Khi cần phải nghĩ mau, nghĩ gấp, thì anh dục đã tri thông minh của anh bằng cách ngồi nghĩ trên xe hơi chạy nhanh: Bộ máy suy tưởng của anh sẽ theo sức nhanh của xe hơi mà hoạt động.

—Ta hẹn cho ta từ bây giờ đến bây giờ sáng, sự bí-mật này phải nghĩ ra.

Sự « bí-mật này » không phải là vụ án-mạng trường Đại-học nữa. Vì hung thủ hiện đã bị bắt, và bao nhiêu đầu mối tự nhiên gổ tung ra. Bây giờ thì những ẩn tình rắc rối, những thủ đoạn giảo quyệt, cho đến lai lịch bọn thủ phạm, nguyên ủy vụ án sát anh đều thấy cả, mà thấy một cách rất rõ ràng.

Cả câu truyện kỳ bí rắc rối kia, bây giờ khi ôn lại, anh chỉ thấy thu nhỏ trong khuôn khổ của một việc rất thường, một tin thường đăng trên báo :

Người sinh viên trường thuốc Trần thế Đoàn, cách đây ba năm, nhận một euộc nghĩ mát trên Chapa, tình cờ mua được của một người Thổ ở đó năm bộ sách thuốc. Đoàn đem về, chủ ý tra cứu về y học cổ, và tưởng năm bộ sách kia chỉ có giá trị của một mớ tài liệu thôi. Không ngờ đọc kỹ, Đoàn mới tìm ra được một điều khác lạ : Sách ấy là một thứ sách viết, cũng chia ra từng mục, từng tiết nói về y lý, được tính và hình vẽ, bịnh căn như mọi sách khảo cứu về môn học này; nhưng trong các đoạn văn, thỉnh thoảng lại có một chữ viết thiếu nét, hoặc một cái chấm câu đánh lạc chỗ, hoặc một chữ lỗi viết khác những chữ thường. Đoàn đánh dấu lấy các chữ lạ ấy, chép riêng ra một chỗ rồi ghép từng câu, từng đoạn thành một bản di chúc chỉ lối chôn một kho của rất lớn ở vùng thượng du. Công việc ấy mất hơn hai năm trời. Đoàn định thi y khoa bác sĩ xong sẽ đem bộ sách ấy và tìm kho của nói cho chính phủ biết : Nếu kết quả đúng như lời trong tờ di chúc thì một nửa phần của kia thuộc về chính phủ, còn một nửa thuộc về tay Đoàn. Cái mộng tưởng sang du học các nước, mở viện khảo-cứu, nghĩa là cái hy vọng tha thiết nhất trong đời một người ham học, lúc đó sẽ thành sự thực. Để đâu việc người

Thổ bán năm pho sách lại có một người khác biết, người ấy là Lương Hữu, một du học sinh ở Pháp trở về. Lương Hữu bèn dò hỏi và cũng đoán biết cái giá trị phi thường của năm pho sách kia xui dục người Thổ Nùng Du đòi lại, viện lẽ rằng đó là của báu của nhà Nùng Du, nhưng Đoàn không chịu. Vì thế, chúng mới tính cách đe dọa Đoàn. Lương Hữu là một người rất khôn khéo : hắn chỉ là một người bày mưu cho bọn Nùng Du theo và ẩn một nơi làm việc trong bóng tối. Đoàn vẫn cương quyết và hết sức đề phòng. Cho đến ngày Đoàn thi xong, bọn kia biết là nếu không chiếm đoạt ngay, thì cái di-chức trong năm pho sách sẽ công bố lên và lúc đó sẽ là thuộc về Đoàn và chính phủ. Cái óc khôn ngoan, giảo quyệt của Lương Hữu bỗng nảy ra một kế. Hắn bàn với bọn kia rằng chỉ còn cách trừ ngay Đoàn đi mà không để cho ai ngờ đến án mạng. Cái công việc khó khăn ấy, không phải bắt cứ người làm nổi ; Lương Hữu bèn nhận lấy nghe được một phương pháp thần diệu rồi chính hắn đã lên vào trường Cao-đẳng và chính hắn dùng cái máy ảnh bắn kim tiêm thuốc độc, giết Đoàn một cách rất nhẹ nhàng yên lặng giữa lúc phát bằng.

Giết xong Đoàn, là xong một phần thứ nhất trong kế hoạch của chúng. Chủ Du tức là Nùng Du và Lương Hữu cùng với mấy tên đồng đảng nữa định bắt cóc Lý tuyết Loan để tra khảo lấy năm bộ sách mà chúng biết rằng hiện ở trong tay cô. Mưu kế đã chúng sắp đặt sẵn sàng và việc bắt cóc của cũng sẽ êm ái như việc giết Đoàn, vì có tên Đan làm tay trong cho chúng. Những việc ngầm ngầm đó, sau này chúng biết sẽ vỡ lở ra, nhưng chúng lại biết rằng đến lúc khám phá ra thì chúng đã chiếm được kho của và sẽ có cách tẩu tán được. Chúng cứ việc ung dung mà hành động theo phương lược rất chắc chắn của Lương Hữu và quyết thế nào việc cũng thành. Không ngờ có Lê Phong đó. Lê Phong đoán được cái chết của bác sĩ Đoàn, tố cáo những mưu kế của chúng trên mặt báo. Tuy Phong chưa biết rõ ngay sào huyệt của chúng, và trong bài tường thuật, Phong chưa biết thủ phạm là ai, song cuộc điều tra của anh có thể hại chúng được. Đối với Phong, Lương Hữu chỉ có một cách : là trừ người phóng viên trường ngay ấy đi.

Trong lúc tình việc vội vàng, Phong không biết rằng chúng vẫn đề phòng và vẫn có ý đợi anh trong tiệm hút Mã-mây là nơi chúng tạm dùng làm sào huyệt. Vì thế mà bọn người của anh phải đến bị chúng bắt và rồi anh cũng suýt bị hại, nếu không nhờ ở một sự tình cờ... Sự tình cờ đó là một điều bí-mật mà anh chưa thể hiểu rõ được.

Tại sao cái kim tiêm trong máy ảnh của Lương Hữu lại không có thuốc độc ? Tại sao một người tính việc chu đáo như Lương Hữu lại có thể sơ xuất được đến thế ?... Và tại sao Mai Hương, người thiếu nữ kỳ-dị, đã biết anh thoát khỏi cái nạn ghê gớm mà không tìm cách gì đối phó với anh ? Tại sao ? Tại sao trong bọn gian ác kia, mọi người đã bị bắt cả, Mai Hương vẫn ở ngoài vòng, vẫn hành

động một cách táo tợn và tinh quái, hình như không sợ ai và tin rằng không ai làm gì được mình ?

Bao nhiêu câu đó cùng hỗn độn trong trí Lê Phong, mà câu hỏi quan hệ nhất, khó giải nhất là *Mai Hương là ai ? là người thế nào ?*

Những việc khác, những kế hoạch, việc hành động của hung thủ và bao nhiêu tường hợp kỳ dị gây nên bởi bọn Lương Hữu, đến bây giờ Phong không thấy một chút quan trọng gì nữa. Phong coi như một việc rất thường, rất giản dị như một bài tính đã có sẵn lời giải. Anh không thấy cái thú như mọi lần khi trí thông minh của mình đã khám phá ra một việc lạ... Không, cả vụ án mạng trường cao-đẳng, đến bây giờ thực không có nghĩa gì nếu so sánh với điều bí-mật đầy đặc nhất : là Mai-Hương ; Mai-Hương với cái dáng yêu kiều, với bao vẻ tinh nhanh, với bao cử chỉ lạ lùng đã làm cho anh chú ý, anh ngạc nhiên ngay từ phút thứ nhất gặp ở trường cao-đẳng.

Phong không thể nào thấy cái liên lạc của cô ta trong vụ này được. Mà điều lạ nhất là trong vụ này, anh chỉ gặp có cô, lúc nào cũng chỉ thấy cô hiện ra, hoặc để lừa anh, hoặc để trêu chọc.

Cái luận lý riêng của anh, cái trực giác của tinh thần anh đến lúc đó hình như vẫn không muốn nhận rằng Mai-Hương là một « con giặc cái ». Mai-Hương không phải là kẻ phạm tội ác, không thể là người nham hiểm được. Thế mà bao nhiêu trường hợp đều như cái lại anh một cách hùng hồn.

Anh ôn lại các việc xảy ra : bức thư đe dọa anh, cuộc săn đuổi theo vết dầu xe hơi, cái tin dữ nghe ở máy nói, cái bóng áo hồng anh thoáng thấy lúc tìm được tang vật giết người trong giảng đường trường đại học, rồi lúc diện kiến, là lúc Mai-Hương khôn khéo nhất, táo tợn nhất, vì cô tự mình đến bịa ra một câu truyện sợ hãi và giả vờ ngắt lăm người trong tay anh... Mỗi lúc, người thiếu nữ một lạ lùng thêm hơn lên, mỗi lúc anh một thấy thêm khó hiểu... Phong tự nghĩ :

— Từ xưa tới nay, việc gì ta xét cũng ra, cả đến việc ám sát Trần-thế-Đoàn ta cũng không coi vào đâu, duy chỉ có người thiếu nữ này, thực là một việc khó khăn, một điều phi thường như một sự màu nhiệm... Mai-Hương ! Mai-Hương là người thế nào ?

Anh bất giác lại nhớ đến những phút rất êm đềm lòng anh như thỏn thức, như hương chiều về cái tình cảm kỳ-dị nó sui khiến anh thâm mến, thâm phục người thiếu nữ tinh quái kia... Anh nhớ đến lúc anh ôm cô ta trong tay và ghé xuống gần tai cô hỏi bằng những lời dịu dàng :

— Mai Hương ! em là ai ? mà khó hiểu thế ?

Rồi anh cũng lẩm bầm nhắc lại câu nói đó :

— Phải, Mai hương sao mà khó hiểu thế ?

Phong lại nhớ rất rành mạch rằng, trong những phút say sưa đó, Mai Hương chỉ là một bức nhan sắc đậm thắm, yếu đuối, pho thác toàn thân cho sự bao dung của anh. Rồi đến lúc cô mở mắt ra trông anh, tuy lộ vẻ trách móc, ngạc nhiên, nhưng Phong cũng thấy cả vẻ tin cần sùng-sung...

(Xem tiếp trang sau)

Mới lại

PETROMAX

N° 900. — 100 Bougies

1 lít dầu hơi đốt

đặng 26 giờ

N° 821. — 200 Bougies.

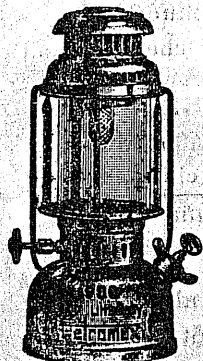
1 lít dầu hơi đốt

đặng 18 giờ

N° 826. — 300 Bougies.

1 lít dầu hơi đốt

đặng 12 giờ

DÈN MANCHON KIỂU MÓ'I RẤT TỐT TÂN

Giòng giới chế tại Đức quốc — Đốt bằng dầu lửa và dầu sảng — Rất tinh xảo, rất lịch sự, rất bền bỉ, ngọn lửa sáng sanh, chịu đựng ngoài mưa gió — Sải đèn **Petromax** rất được tiện tận, ít hao dầu — Cách đốt rất dễ dàng, không sợ chực chặc đều gì, ai cũng có thể đốt được — Các nhà sải đèn manchon thiện nghệ đều công nhận đèn hiệu **Petromax** là tốt hơn hết — Đèn **Petromax** có bảo kiết luôn luôn.

Établissements DAI-ICH

CHUYÊN MÔN BÁN CÁC HIỆU ĐÈN DANH TIẾNG :

PETROMAX, SUCCES, NOEL, ASIATIC v. v. *Đồ phụ tùng các hiệu đèn đều có bán đủ.*

N° 29 Bđ TÔNG-ĐỐC-PHƯƠNG. — CHOLON

Phong vừa mở hết chữ cho xe chạy thẳng vừa âm thầm để cho những ký ức điều ấy da lòng. Anh không muốn nhớ đến những việc khác nữa, anh quên rằng người thiếu nữ kia mấy phút sau đã lừa anh và còn lừa anh mãi mãi, cho đến vừa rồi, cô ta cũng còn tìm cách riêu cợt anh bằng những lời mai mỉa.

Phong mỉm cười lấy đôi giấy ra xem và đọc lại mảnh danh thiếp:

« M.H. thành thực mừng ông Lê Phong đã thoát nạn... và kính tặng ông đôi giấy này, gọi là chút kỷ niệm tình quái của một người thiếu nữ tình quái. »

Phong nói tiếp:

— Người thiếu nữ tình quái và... rất có duyên.

Lúc đó, mặt trời mọc đã lâu. Ánh sáng tươi cười chiếu xuống cảnh vật tươi cười... Phong xem đồng hồ tay rồi quay xe trở về, trong lòng khoan khoái, nhẹ nhàng, nhưng điều bí mật về Mai Hương đến lúc đó vẫn chưa khám phá được.

— Hình như đã có lời tiền định cho ta rằng, trong việc này Mai Hương là con chim xanh, mà con chim xanh muốn để cho người ta trông thấy lúc nào nên lúc ấy... khó lòng mà đuổi bắt được, dấu người đuổi bắt là Lê Phong. Chính Mai Hương đã chẳng báo trước cho ta biết rằng ta không thể tìm được thấy cô, không bao giờ gặp được cô, trừ ra khi cô cố ý để cho người ta tìm thấy. Nhưng không hề gì. Bây giờ chỉ còn hai ta, cô em không trước thì sau, thế nào ta cũng dò ra được tung tích.

Đến Hanoi, Phong vào một phòng cắt tóc để cạo mặt và trút nốt những dấu vết cái trang, đoạn vào một hiệu cà phê ăn điểm tâm, nhân tiện đánh điện thoại về Thời Thế dẫn dò mấy điều. Sau cùng anh lên xe hơi đi về phố hàng Dẫy.

Đến hàng Dẫy, theo địa chỉ ở tấm danh thiếp của Mai Hương, Phong đỗ xe trước một nhà tây lớn số 144bis, nhưng đó lại là nhà một hạ sĩ quan người Pháp. Phong hỏi thì người bồi ở đó trả lời chủ hân mới dọn đến được hơn một tháng nay.

Phong hỏi mấy nhà ở gần, mới biết bốn, năm tháng trước, hai cha con một người Saigon có ở nhà này, nhưng bây giờ đã dọn đi nơi khác. Phong hỏi dọn đi đâu thì không ai biết hết.

Anh tự nghĩ:

— Người Saigon kia tức là người cha đỡ đầu cho Mai Hương... Nhưng ta cũng ngờ, đi tin ở một cái địa chỉ vu vơ ở tấm danh thiếp kia thì có gì là chắc chắn? Tim, ta phải cố công tìm!

Rồi xuất từ bấy giờ đến chín giờ sáng hôm đó, anh phóng xe hơi đi khắp Hà-Nội, hỏi trường trung học Albert Sarraut là chỗ cô ta học ngày trước, hỏi những người quen thuộc, anh lại tìm cách hỏi cả sở bưu-điện xem người giữ việc thư tín có biết địa chỉ của Mai Hương không. Nhưng vô ích. Mai Hương, quả như lời anh nói, là một con chim xanh, một con chim xanh bí mật không biết đã bay đi tới tận phương nào!

Phong đành hoãn cuộc săn đuổi lại. Anh tự nhủ rằng trời đất này cũng không đủ rộng để anh mất tâm vết giai nhân. Thế nào rồi cũng có một ngày kia anh gặp cô, và thế nào rồi những sự kỳ dị cô mang theo, anh cũng sẽ hiểu được hết.

Tuy thế, Phong cũng không khỏi bất mãn; trong trí lại nảy ra một vài điều ngờ vực nữa làm cho anh khó chịu hơn lên. Anh thông thả rẽ xe về phía gian nhà riêng của anh thuê ở phố Huế, tâm trí mỗi lúc một thêm phiền muộn và nét mặt anh muốn cho tươi tỉnh, mỗi lúc một thêm rõ những nét bản khoán.

Phong đỗ xe trước nhà, khóa máy lại, uể oải bước vào cổng, uể oải lên gác, uể oải lấy chìa khóa mở cửa rồi uể oải bước vào căn phòng lạnh lẽo hình như sẵn sàng để đón tiếp sự thất vọng của anh. Căn phòng này chia làm hai phần: trong là chỗ nghỉ ngơi, ngoài là chỗ làm việc.

Bỗng nhiên anh đứng lặng người ra. một cảnh tượng cực kỳ quái lạ hiện ở trước mắt anh. Phong không ngờ, nên không tin rằng đó là sự thực được.

Sau bàn giấy của Phong, một người con gái đang ngồi đọc một cuốn sách. Cô ta đọc ra chiều chăm chú lắm; đến nỗi tiếng động khi mở cửa và tiếng kêu ngạc nhiên của Lê Phong cũng không làm cô ta ngừng đầu lên.

XXI. — MAI HƯƠNG VÀ LÊ PHONG

— Mai Hương! Ồ! Mai Hương vào đây! Phong nhắc lại câu đó hai, ba lần, người thiếu nữ mới hé miệng cười trông lên. Rồi một lát mới nói:

— Vâng. Mai Hương đợi ông ở đây đã lâu!

Phong vẫn như người trong giấc mộng.

— Cô vào đây? Cô vào được đấy à?

Thì Mai-Hương lại mỉm cười:

— Vâng. Chứng cứ rất rõ ràng: tôi ngồi đây tức là tôi đã vào đây, có gì lạ.

— Nhưng cô vào lối nào mới được chứ?

— Thế ông vào lối nào?

— Còn lối nào... Cửa tôi khóa kia mà!

Mai Hương cất tiếng cười:

— Cửa khóa thì mở bằng chìa...

— Mà chìa khóa...

— Chìa khóa đây, chẳng biết có phải sự tình cờ hay không, mà tôi cũng đặt thợ

đánh cho một cái chìa khóa giống cái của ông như đúc.

Phong thấy những câu trả lời ranh mãnh với cái dáng ngạo nghễ của cô ta thì lại nhớ đến những cử chỉ của cô từ trước. Anh chau mày lại hỏi nữa:

— Nhưng sao cô được vào nhà tôi? Cô vào đây có ý gì?

Mai-Hương thông thả đáp:

— Trước hết, hai tiếng «lên vào» ông dùng không được đúng lắm, vì tôi có lên đầu. Tôi mở cửa. Tôi vào. Rồi tôi ngồi đây đợi ông. Có thể thôi.

Phong đã thấy khó chịu:

— Nhưng sao cô lại vào nhà tôi?

— Vì tôi muốn giữ lời hứa với ông.

— Cô hứa gì với tôi?

— Ông không quên thực. Tôi hứa rằng nếu tôi không muốn cho ông tìm được tôi, thì ông không thể tìm được tôi. Trái lại cũng thế. Nay tôi muốn ông gặp tôi thì ông cũng đã gặp.

Phong càng thấy bức tức toan gắt, thì cô ta lại tiếp:

— Gớm! làm gì mà ông Lê Phong đã chực nổi giận. Ông không thể chịu được sự vui vẻ của một người con gái ư?

Rồi, vẫn giữ vẻ khoan thai nhẹ nhàng, cô gấp cuốn sách lại, nhún thẳng vào Lê Phong:

— Mời ông ngồi xuống đó. Lần này thì tôi không dám «đồng kích» nữa, và đến đây để nói với ông mấy câu truyện rất... bình thường... về cái án mạng trường cao đẳng. Vâng, vụ án mạng ấy đã kết liễu. Hung thủ bị bắt cả. Sự bí-mật đã ra ngoài ánh sáng. Nhưng còn một sự bí-mật nữa (bản ông cũng đang nghĩ thế) còn một sự bí-mật khó giải nữa, là tôi. Vậy tôi xin nói ngay để ông biết cho rằng tôi không bí-mật nữa. Cái con bé đáo để, cái con bé ranh mãnh, tình quái, cái con nữ tặc giáo quyết, thưa ông Lê Phong, thực ra chỉ là một người bạn của ông, chỉ là một người đã giúp ông thôi.

— Cô giúp tôi?

— Vâng.

— Mà về những việc gì? Ngay từ hôm cái án mạng xảy ra...

— Ngay từ hôm? Hôm nào? Án mạng trường đại học mới xảy ra hôm qua... Đấy, ông xem, đến ông còn tưởng là xảy ra đã lâu rồi, và vô tình không tin rằng bao nhiêu trường hợp có thể dồn dập một cách nhanh chóng đến thế... Mà chính vì thế, nên tôi mới tìm hết cách để dục đã ông làm việc cho mau chóng hơn lên...

Phong chau mày:

— Cô dục tôi?

— «Dục dã» có lẽ chỉ là một cách nói. Vì thực ra thì tôi đã được quen ông đầu, nhưng tôi đã có những cách riêng của tôi... Tôi biết rằng ông là người làm báo có tài một nhà báo có tài trình thám nữa, nhưng tôi lại biết rằng khi ông theo đuổi một việc, ông chú trọng đến báo ông hơn là đến số mệnh của một người bị nạn. Một việc ám sát đối với ông, chỉ là một cái tin hay. Một việc ám sát ly kỳ đối với ông chỉ là một tin hay đặc biệt. Có thể thôi. Ông dò xét, ông phán đoán, ông khám phá được những việc bí mật nhất, thế là việc của ông có kết quả rồi, báo của ông có tài liệu rồi; còn ngoài ra, một tin li mạng nữa có bị nguy hiểm hay không, ông không cần để ý đến lắm. Tôi không trách ai, nhưng tôi tưởng người ta có thể vừa là phóng viên lại vừa là người trừ kẻ gian ác được...

Ngừng một lát, Mai Hương lại tiếp:

— Khi thấy ông nói truyện với bác-sĩ Trần thế Đoàn sáng hôm qua, tôi đã biết ngay là sắp có sự lạ. Tôi chợt nhớ đến một việc tình cờ tôi gặp ở nhà giấy thép mấy hôm trước: sự tình cờ ấy là một bức điện tin đánh cho một người tên là Nàng Du ở một làng Thổ trên Chapa. Xin thú thực rằng tôi rất có tính tò mò và thứ công việc tôi cho là thích nhất của tôi là nghe đánh điện tín. Tôi cứ nghe cũng đủ đoán ra những chữ đánh theo lối Morse, vì ngày trước tôi đã có dịp nghe quen... Bức điện tín có mấy lời này:

Xuân sẽ cùng hạ tuyến thủ gặp đoàn sinh giảng giữa đường.

Lúc đó thì bức điện tín tôi coi là bức điện thường nói về truyện thể thao hay về một việc gì tương tự như thế. Duy chỉ hơi lấy làm lạ rằng sao những truyện ấy lại đánh điện lên cho một người Thổ và sao ý nghĩa lại quá mập mờ... Song việc đó tôi quên đi. Sáng hôm qua thấy về lo sợ của Trần thế Đoàn và lại nghe lỏm được những mẩu truyện của ông với bác sĩ nên tôi bất giác đem nghĩ ngay đến những

tiếng Đoàn, tiếng giảng và tiếng đường trong bức điện tín. Không cần phải tính kỹ tôi cũng nhận ngay ra đó là một bức mật thư vắn tắt: cứ việc cách một chữ đọc một chữ là thấy ngay cái câu ghê gớm: *Sẽ hạ thủ Đoàn giảng đường.*

«Tuy nó là một sự bí mật quá ngây thơ và rất dễ thấy, nhưng tôi lúc đó như thấy cái khiến trong trí tôi nổi lên; tôi tự bảo tôi rằng dịp may đấy, chẳng khác gì một nhà phóng viên gặp một truyện kịch liệt. Cái khiến đó—cái thị hiệu kỳ quái của thứ óc rắc rối của tôi—thưa ông Lê Phong, là sự ra truyện mạo hiểm và bí mật. Rồi tự đó bắt đầu nảy ra những tia sáng, tôi phác hân ra một thiên truyện kỳ dị, một truyện kỳ dị mà có thực và sẽ xảy ra...

«Tôi liền viết mảnh giấy đe dọa ông để cho ông vừa kinh ngạc vừa bị kích thích và chú ý đến việc này một cách nhiệt thành hơn. (Lúc ấy là lúc ông đã biết những điều lo sợ của bác-sĩ Đoàn rồi, mà ông chưa chịu đi tìm cách che giấu cho Đoàn ngay, ông còn mãi viết bài tường thuật)

«Tôi cố ý làm thế để cho ông tức vì lời đe dọa mà hoạt động ngay, đừng chờ đợi những việc sắp đến nữa. Không dè việc sắp đến lại đến một cách bất ngờ quá. Đoàn bị giết mà không ai thấy hung thủ đâu. Đến ông và tôi là người đã biết trước rồi mà cũng không thể đoán được cách giết người quỷ quyết ấy. Tôi nghĩ mãi, hết sức dò xét và cũng hết sức điều tra như ông, song không thể nào biết được hung thủ về phương pháp hành động của hung thủ.

«Vâng, tôi cũng điều tra kỹ lưỡng như ông, có lẽ lại nhanh hơn ông nữa, vì tôi là đàn bà, lại được cái khéo bắt chước và «đồng kích» cũng khá, nên chẳng có đầu là tôi không bước đến. Ở tiệm nhầy tôi là gái nhầy; ở tiệm hút, tôi là hạng đàn bà nghiện, ở ngoài phố, tôi là một người nừa đứng đàn nừa giang hồ; ở đâu cũng chang ai ngờ chỉ hết.

«Vi thế mà tôi dò được chỗ hẹn hò của người Thổ, Nàng Du với tên Ba Cụt và nhân thế mà biết tiệm hút Mã Mây chính là sào huyệt tạm thời của chúng. Giá tôi «trơ» một chút nữa, có lẽ tôi đã là tình nhân của Lương Hữu cũng nên.

«Trong lúc ấy thì ông vẫn ngờ tôi và chỉ theo đuổi có riêng tôi. Ông cho tôi là một con nữ tặc nguy hiểm nhất. Tôi coi đó là một cái hạnh ngộ và nhân lợi dụng ngay sự ngờ vực ấy tôi tìm cách để ông cứ theo đuổi tôi mãi đi... Về bên ông, sự nghi ngờ đó không có hại mà chỉ tiện việc cho tôi: ông sẽ vì tôi mà tìm ra sào huyệt bọn hung thủ, mà tìm ra một cách rất mau chóng, chứ không thông thả theo cái bước đi thông thả của phương pháp ông vẫn dùng xưa nay»

Mai-Hương cười bằng cả miệng cười xinh đẹp của cô. Lê Phong ngồi đối diện, tuy bộ mặt vẫn giữ vẻ nghiêm nghị, nhưng trong mắt anh lại có những tia sáng rất vui vẻ dịu dàng... Mai-Hương nhìn anh một cách ranh mãnh rồi lại tiếp:

— «Tôi thấy việc mạo hiểm của tôi vui như một tấn kịch vui; nhất là tự biết rằng chính mình đã làm cho ông Lê Phong theo được ý muốn của mình. Cử chỉ của tôi tức là những liều thuốc kích thích đó. Bức thư đầu ở trường cao đẳng, rồi bức thư hai vút trên đường Cống Vọng, rồi

HOTEL & CAFÉ DE LA PAIX

ENTIÈREMENT REMIS A NEUF
Changement de Propriétaire

Sa cuisine est réputée la meilleure du Tonkin.
Le Restaurant de la Paix est le rendez-vous de la bourgeoisie annamite à qui le meilleur accueil est toujours réservé.

Repas soignés à partir de 1 \$ 20
Chambres R. P. Bert 1. 50
Chambres dans Pavillons et Parc Splendide, unique à Hanoi.

Charles GUILLOT, Propriétaire - Gérant

CINÉMA PALACE Từ thứ tư 6 đến thứ ba 12 Mai 1936

LILIOM

Những tài-tử CHARLES BOYER, MADELEINE OZERAY, ROBERT ARNOUX, ALCOVER, ROLAND TOUTAIN và FLORELLE sắm các vai chính. — Với những cách bài-trí rực rỡ, đầy vẻ nên thơ, tích chuyện li kì theo một khuôn khổ mới mẻ, giá trị cuốn phim «LILIOM» đã lên cao đến tột bậc khiến ta không thể chế được một quảng nào, ta chỉ khen và khâm phục mà thôi...

Tuần lễ sau LE GRELUCHON DELICAT

diễn theo một tác phẩm của JACQUES NATANSON — Các tài tử HARRY BAUR, ALICE COCEA PAUL BERNARD sắm những vai chính.

CINÉMA TONKINOIS Từ thứ sáu 8 đến thứ năm 14 Mai 1936

L'AGONIE DES AIGLES

Một phim lịch sử rất hay, rất cảm động nhất là đoạn bọn cự thủ của vua Nã-Phá-Luân ra pháp-trường chịu chết, chết một cách anh hùng...

cái tin ghê gớm tôi báo cho ông bằng điện thoại, rồi lúc gặp mặt ở Gò đa.... Toàn là những việc đáng cho ông thù tôi, nhưng cũng toàn là những việc tôi cố ý gây nên cả. Nhưng tôi không lấy thế làm ngại, có lẽ lại thích nữa, vì, nếu tôi không làm, ông tuy thù, nhưng không ghét, ông vẫn dành riêng cho con bé tình quái một phần nhỏ trong cảm tình của ông... »

Phong hơi đỏ mặt và bất giác mỉm cười, nhìn Mai-Hương một hồi lâu, và trách :

— Ô ! ra thế kia đấy ! Nhưng giá cô cứ cho tôi biết chủ ý ngay có hơn không ? Việc gì lại để tôi cứ ngỡ vực mồi.

— Thế thì đã chẳng nên truyện. Và lại ông có để cho tôi ngỡ ý gì với ông đâu. Và lại nữa, tôi còn có một lẽ riêng, sau này sẽ nói cho ông biết. Vàng, một lẽ rất thú vị, rất táo bạo nữa....

Phong ngẫm nghĩ một lát rồi gật đầu :

— Tôi hiểu rồi.

— Ông hiểu gì ? Không ! Cái lẽ đó, ông không thể đoán được đâu.... Cũng như ông không thể ngờ được rằng tôi chỉ vụng một chút nữa, là đã làm hại ông rồi. Nhưng may tôi không đến nỗi vụng lắm.

— Có làm hại tôi ?

— Vàng. Ông có nhớ tại sao ông biết đến tiệm hút phở Mã-mây không ? Ông có nhớ lúc chiều hôm qua, tôi vào nhà báo Thời-Thế ăn trộm cái kim tiêm của ông không ? Rồi sau khi tôi ra, ông có nhớ đến mảnh giấy còn trong phong-bì không ? Mảnh giấy ấy, tôi dùng để chế riều ông và cũng để ông ngờ rằng tôi vô ý nữa.... Cái vô ý đó là những chữ hằn lên mặt giấy, những chữ vạch bằng một vật nhọn để ông tưởng rằng tôi vô tình để vết lại đó khi viết lên mảnh giấy khác. Vậy những chữ ấy là những chữ gì :

— R. v. fumerie Mã-mây...

Mai Hương gật đầu :

— Rendez-vous fumerie Mã-mây : hẹn nhau ở tiệm hút Mã-mây. Rõ ràng lắm. Ông tưởng đó là những câu ghi chép hay một mảnh giấy truyền lệnh của tôi cho bọn đồng đảng tôi phải không ? Ông tưởng thế nên ông mới đến tiệm Mã-mây định bắt cả tôi lẫn chúng. Mà vì thế nên chính ông đã sa vào lưới của Lương Hữu. Nhưng khi bị bắt, ông không ngờ rằng tôi đã đánh tráo cái kim tiêm của Lương Hữu mà hắn không biết. Nếu không, ông đã bị giết thực rồi... Đánh tráo bằng cách nào ? Làm thế tôi gần gũi được bọn gian ác kia để làm cái việc nguy hiểm đó ? Kể ra đây thì câu truyện khi dài quá ; tôi phải tính toán phải sắp đặt bao nhiêu mưu mẹo ; thực là cả một thiên mào hiểm tiểu thuyết, nhưng để thông thả sẽ có một ngày kia tôi xin thuật lại tường tận ông nghe (1). Bây giờ tôi chỉ cần nói để ông biết một điều là trong sự thành công của ông vừa rồi... ông nên nhận rằng tôi cũng có một phần công vào đấy...

— Có công nhiều lắm...

(1) Có Mai-Hương hằng ngày có ghi chép tường tận và các công việc của mình vào một cuốn nhật ký. Trong cuốn đó có chép kỹ lưỡng việc ăn mại trường cao đẳng và những việc hành động của cô. Những truyện ly kỳ của cô và của Lê-Phong sau này, tác giả nhờ có cuốn nhật ký đó còn biết được rất nhiều và sẽ có dịp thuật rõ cho đọc giả biết.

— Mà bao nhiêu việc ấy, tôi làm chỉ do một chủ ý, một nguyên vọng thôi....

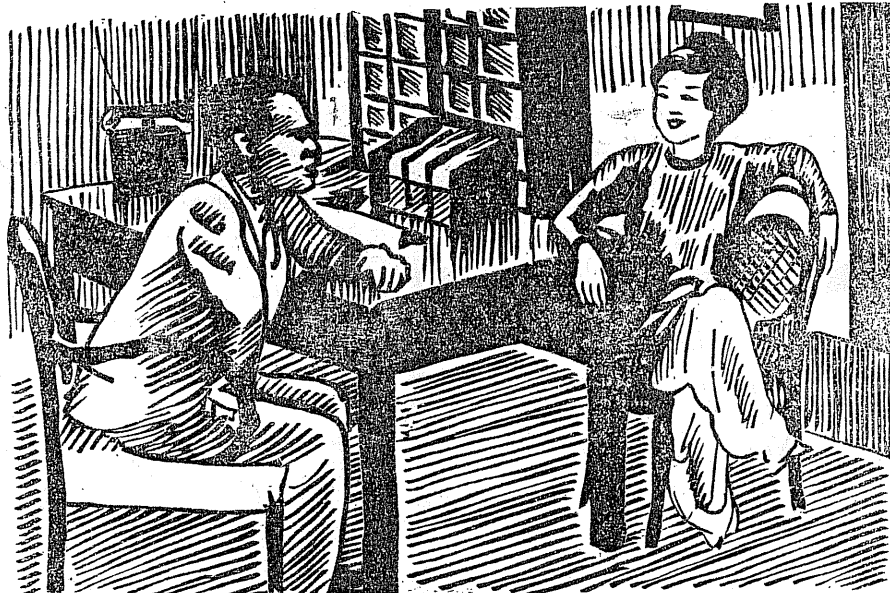
Phong chợt ngắt lời :

— Nhưng cô chưa nói tại sao cô lừa cho tôi theo đuổi cô đến Mã-mây, rồi lại chửi áo cho một người gái nhầy.

— Đó là một cách thử lại bài tình.

— Thử lại bài tình ?

— Vàng, vì tôi chưa chắc ông đã để ý đến cái mưu trên của tôi... Tôi sợ rằng ông chưa để ý đến tiệm Mã-mây, nên mới trốn vào đó để ông theo và cũng vì tình cờ nên mới gặp người con gái đó đi ra. Cô này sau tôi mới biết tí nữa bị ông ngờ oan...

Phong cười :

— Thế ra trong việc này, ngờ vực là một điều tôi không thể nào tránh được...

Rồi yên lặng một lát, Phong lại hỏi :

— Bây giờ thì cô có thể nói rõ tại sao cô theo đuổi việc này một cách khác thường như thế ? Cô có biết bác-sĩ Đoàn không ?

— Biết, nhưng không quen.

— Còn cô Loan ?

— Cô Loan tôi cũng chỉ gặp có một bận.

Nói mấy câu truyện tôi hiểu được cái có chủ động vụ ám sát : đó là năm cuốn sách thuộc mua ở Chapa. Tôi tìm cách ăn trộm về để xem có những điều lạ gì không, nhưng cũng để ông ngờ thêm tôi một lần nữa. Không ngờ năm cuốn sách đó là năm cuốn sách giả, không có giá trị gì... Còn như ông muốn biết tại sao tôi lại giả những trò kỳ quái kia ra ư ? Tôi xin trả lời : tôi làm thế chỉ vì... nhưng ông thử đoán hộ xem...

Phong không trả lời.

Mai Hương lại tiếp :

Chỉ vì... như tôi đã nói... tôi muốn cho ông làm việc mau chóng hơn chút nữa. Một vụ ám mưu chu đáo như thế, nếu không tìm cách khám phá cho mau, thì còn tai hại nhiều nữa, mà có lẽ khi biết ra các đầu mối, thủ phạm đã tẩu thoát từ lâu rồi. Ông xem... bao nhiêu trường hợp rắc rối, thế mà chỉ trong không đầy một ngày, ông đã có thể khiến cho cả bọn gian đồ sa vào pháp luật.... Nhưng... Nhưng đó chỉ là một cơ phụ, cái cơ chính của tôi là một điều mong mỏi rất tha thiết... Tôi muốn cho ông chú ý đến tôi, biết đến những điều tạm gọi là khó khăn nguy hiểm mà một người thiếu nữ có thể làm được. Phong bắt đầu lấy làm lạ nhìn người

thiếu nữ, ra ý cố hiểu lời cô ta nói. Nhưng Mai-Hương vẫn tươi cười một cách rất tự nhiên. Ô lại tiếp :

« Đó là một cách biểu diễn, một cách trở những tài mọn mà tôi có, vào đó cũng là một cách làm một bài thi... một bài thi không có đầu đề... Thôi tôi cứ nói thẳng ngay rằng tôi muốn nhận cho rằng tôi có đủ sự tinh thông đủ trí xét đoán, và có can đảm để có thể làm một người.. cộng tác với ông... »

Đến chỗ này, Mai-Hương đưa mắt nhìn Phong một cách e dè và như để dò ý sau cùng cô hạ thấp tiếng xuống nói :

« Vàng, một người cộng tác... nghĩa là

người... cùng theo đuổi một công việc với

ông... Thưa ông Lê Phong, tôi... Tôi

muốn làm nữ phóng-viên cho báo Thời-

thế.

Nói được câu đó, Mai-Hương liền im

bặt, ngưng ngượng và lo lắng như người

học trò không thuộc bài. Về lãnh lện của

của cô đi đâu mất hết, cô đợi mãi Phong

mới thêm hỏi :

— Thế nào ? Cô muốn làm nữ phóng-

viên ?

Giọng nói của Phong bình như không

được từ tế lắm.

— Tôi hỏi có những việc cô làm trong

vụ này chỉ cốt để cho tôi chú ý đến cô

chỉ cốt cho tôi nhận cô làm nữ phóng

viên cho Thời-thế ?

Người thiếu-nữ se sẽ gật và se sẽ thưa :

— Vàng...

— Có thích làm báo đến thế kia ư ?

— Vàng, thưa ông làm báo, làm phóng

viên, đó là cái nguyên vọng của tôi, của

một tâm hồn ưa mạo hiểm. Bao lâu nay

tôi hằng mơ ước rằng sẽ có một ngày kia

dưới tay và đi hết chỗ này đến chỗ khác,

khi phóng vấn, khi làm phóng sự, khi theo

những việc lạ ở các nơi xa lạ... thí dụ

như điều tra về các điều thầm kín, về

các sự mừng mán hay dò theo dấu vết

của những người buồn lậu, người thám

hiểm hay tìm vàng. Rồi...

Giọng nói của cô mỗi lúc một thêm

hăng hái, đôi má ửng đỏ, đôi mắt long

lánh khiến cho cô lại đẹp hơn lên...

«...Rồi khi nào gặp một cái án mạng ly

kỳ như vụ án mạng Trần-thế-Đoàn chẳng

hạn, tôi sẽ được hợp lực với ông Lê-

Phong. Mai-Hương sẽ cùng với ông Lê-

Phong cùng điều tra, cùng khám phá, rồi

NHỮNG HẠNG NGƯỜI ĐỌC

Ngày Nay

1°) NHỮNG NGƯỜI BIẾT chữ Pháp

vì bạn công việc hoặc vì ở xa không tiện mua báo MÀ CẦN BIẾT VIỆC ĐỜI NAY

2°) NHỮNG NGƯỜI KHÔNG biết chữ Pháp

vì biết không thể mua khắp các báo nam để thấu hết được mọi việc MÀ CẦN HIỂU RỘNG, BIẾT NHIỀU

3°) NHỮNG BÀ và NHỮNG CÔ

vì bạn nhiều công việc cửa nhà và buôn bán MÀ MUỐN ĐỌC BÁO ĐỂ VỪA GIẢI TRÍ VỪA MỞ MANG TRÍ THỨC

4°) NHỮNG HỌC SINH

ngoài cái học nhà trường ra, có ý MUỐN BIẾT VỀ CUỘC SINH HOẠT TRONG THẾ GIỚI VỀ CÁC TRẠNG THÁI CỦA XÃ HỘI

MỖI TUẦN

mất có 4 xu

MUA ĐỌC

Ngày Nay

KIẾN THỨC CỦA MÌNH SẼ TĂNG BIẾT BAO NHIỀU

Một năm, 1\$60 Sáu tháng 0\$90

Gửi tiền mua 1 năm trước khi báo ra được biểu thêm 3 tháng

vì muốn có chỗ để đăng hết

Mai Hương và Lê Phong

nên truyện ngắn

HAI CẢNH TRUY LẠC

của KHÁI HUNG

hoàn lại kỳ sau

VIỆC PHÁP-LUẬT

nhà cổ-văn pháp-luật chuyên môn có bằng Luật khoa cử nhân nay ở :

số 83 phố Quan Thánh, Hanoi (AVENUE GRAND BOUDDHA)

Việc kiện cáo, đơn từ, hợp đồng, văn tự, chia của v. v...

Giờ tiếp khách { Buổi chiều : từ 5 đến 7 giờ
Buổi tối : từ 8 đến 9 giờ

PHUC-LOI

1 Avenue Paul Doumer à Haiphong

Articles de Nouveautés
Chapellerie, Parfumerie,
Lunetterie,
Cravates, Chemises Sport

MARQUE
BALTY

CHỮA MẮT

y-si **LE TOAN**

CHUYÊN MÔN CHỮA MẮT

chữa đau mắt hột, mủ, cát, cho đơn mua kính

Phòng khám bệnh: 48 Rue Richaud, Hanoi - Têl: 586

NHÀ THUỐC LÊ-HUY-PHÁCH

Tonkin — N° 149, Phố hàng Bông — Hanoi

Một nhà thuốc có danh tiếng và tín nhiệm nhất xứ Bắc. Chủ nhân Lê-huy-Phách xem mạch thái-tổ rất tinh thông, đoán được sinh tử... Thuốc Lê-huy-Phách bảo chế theo khoa học. Bất cứ bệnh gì, khó khăn nguy hiểm đến đâu dùng thuốc Lê-huy-Phách đều khỏi cả.

MỞI AN HÀNH HAI CUỐN SÁCH

I. — Phong tình căn bệnh. — Nói rõ những bệnh phong tình, có chụp ảnh các vi trùng của những bệnh ấy.

II. — Hai bộ máy sinh dục. — Nói những bệnh thuộc về huyết của đàn bà và những bệnh thuộc về tinh khí của đàn ông, có chụp ảnh các bộ phận sinh dục.

Thực là hai quyển sách rất cần cho Nam, Nữ giới mà chưa từng nhà thuốc nào có đủ tài liệu khảo cứu ra. Ở gần mời lại lấy, ở xa gửi 0\$03 timbre imprimé hoặc hỏi xin ở các đại-lý.

Bệnh đàn bà

Huyết hư. — Da xám, mắt sâu, rừc đầu, chóng mặt, đau mỗi thân thể, buồn bã chân tay... Nhất là các bà bản tính huyết hư hoặc sinh nở nhiều lần tổn hại chân huyết và các cô tuy có hành kinh, nhưng huyết ra rất ít mà sắc huyết tím, nhợt... đều vì khí huyết suy nhược mà lâm các bệnh như vừa nói trên. Kíp dùng « Tỳ lai huyết » số 68, chỉ 1, 2 hộp là huyết xấu đổi được huyết tốt. Thực là phương thuốc Bô huyết rất đích đáng. Dùng thuốc này, các bà các cô được trăm đường mãn nguyện, thân thể khỏe mạnh, tai mặt hồng hào, gân xương mạnh mẽ. Giá 1\$00 một hộp.

KINH BẤT ĐIỀU

Kinh hành khi lên tháng, khi xuống tháng, hoặc hai tháng một lần hay hai, ba lần trong một tháng mà huyết ra sắc tím nhợt... tức là kém huyết mà mắc bệnh bất điều. Dùng « Điều kinh bô huyết » số 21, kinh được điều ngay lại bởi bổ thêm được chân huyết nữa. Giá 1\$00

BỆNH KHÍ HƯ

Bị đi nọc bệnh lậu hoặc dương mai — ra chất nhờn, tiểu tiện khi trong, khi vàng, đau bụng còi hỏn, huyết ra xám, đen, có khi lẫn máu. Buồn bã chân tay, rừc đầu chóng mặt, mờ mắt, ù tai... Dùng « Đoàn căn khí hư âm » số 37 (giá 1\$00) và « Tảo nhập khí hư trùng » số 38 (giá 0\$50) chỉ 3, 4 hộp là thể nào cũng khỏi hẳn và lợi đường sinh dục về sau. Trăm nghìn người đã ơn nhờ hai thứ thuốc này mà có con nối hậu, mọi sự như ý. Có bệnh hỏi qua người đã dùng sẽ biết.

Các nhà đại-lý thuốc Lê-huy-Phách

Haiphong: Nam Tân, 100 Bonnal. Haiduong: Phú Văn, 3 Paul Doumer. Hongay: Hoàng đảo Quý, 5 Rue des Théâtres. Nam-dinh: 28 Rue des Champeaux et 225 Maréchal Foch. Thái-bình: Minh Đức, 97 Jules Piquet. Lạngson: Lý xuân Quì, 10bis rue du Sel. Túy-hòa: Nguyễn xuân Thiều. Quinhơn: Trần văn Thăng. Huế: Văn Hòa 29 Paul Bert. Vinh: Sinh Huy 59 Phố Ga. Saigon: 109 Rue d'Espagne. Vientiane Phan thị Lộc rue Tafforin.

Bệnh đàn ông

Thận hư. — mờ mắt, ù tai, váng đầu, rụng tóc, đau lưng, tiểu tiện khi trong, khi vàng, hoặc sinh ra di tinh, mộng tinh, sậu tinh, nhiệt tinh, lãnh tinh, liệt dương...

Thuốc **Lưỡng nghi bô thận** số 20 này bảo chế rất công phu, có vị phải tâm phơi hàng tháng để lấy dương khí, có vị phải chôn xuống đất đúng 100 ngày để lấy thổ khí... Công hiệu của thuốc này không phải là nhỏ, các bệnh sinh ra vì Thận hư như vừa kể trên, lâu năm lắm cũng chỉ dùng 3 hộp thuốc này đã thấy hiệu nghiệm. Giá 1\$00 một hộp.

BỆNH LẬU

Mới mắc: tức buốt, ra mủ... Kinh niên: tiểu tiện vẫn đục, có cặn, ít mủ, ướt quy đầu... dùng « Thuốc năm 1935 » số 70, nặng lắm cũng chỉ hết 8 hộp là cùng, nhất định thể nào cũng khỏi. Giá 0\$60.

GIANG MAI

Lở bết quy đầu, phát hạch, lên soài, đau xương giắt thịt, mọc mào gà, hoa khế, mới mắc hay đã lâu dùng thuốc số 18, nặng lắm cũng đến 3 lọ là khỏi hẳn. Giá 1\$00.

TUYỆT NỌC LẬU GIANG MAI

Tiểu tiện khi trong, khi vàng, khi đục, có vẩn nhồi nhối ở đường tiểu tiện, ướt quy đầu. Bắp thịt rứt, đau mỗi thân thể, tóc rụng mờ mắt, ù tai, đau lưng... Đó là những chứng bệnh của bệnh Lậu hoặc Giang mai chưa tuyệt nọc, phải kíp dùng « Tuyệt trùng » số 12 (giá 0\$60) và « Bô ngũ tạng » số 22 (giá 1\$00), vì trùng bệnh sẽ tiêu tán đi hết mà các bệnh vật cũng chẳng còn.

cùng viết bài tường thuật trên báo *Thời-thế* và dưới những bài đó sẽ ký... Lê-Phong và... Mai-Hương...

Phong đứng lên cười, rồi bước lại gần cô. Anh nhìn cô một cách tỏ mò và nói: — Không! phải ký Mai-Hương và Lê-Phong mới được; vì đối với người đàn bà tôi rất có lễ phép, nhất là khi người ấy thông minh như cô.

Mai Hương không thể nén được nổi vui sướng. Cô reo lên: — Ôi thế ra ông nhận rồi, ông nhận cho tôi làm nữ trợ bút rồi?

Phong gật... — Làm nữ phóng viên cho *Thời-Thế*? Phong gật.

— Và cộng tác với ông? Phong lại gật.

— Thế thì còn gì hơn nữa... Vậy ngay từ hôm nay, ông với tôi sẽ giúp cô Lý Tuyết Loan tìm sự bí mật trong năm cuốn sách của bác-sĩ Đoàn, sẽ cùng đi tìm kho báu ở thượng du... và sẽ đăng cái việc ly kỳ kia lên báo...

Phong gật nhưng anh mỉm một nụ cười ý nhị và nói:

— Trong lúc chưa tìm được kho của, tôi đã tìm được một thứ của báu cũng quan trọng như thế... có lẽ lại hơn thế... tức là có Mai-Hương...

Mai-Hương cúi đầu mỉm cười, nhưng đôi mắt đưa lên nhìn Phong, có vẻ tình tứ và... ranh mãnh.

HẾT Thế-Lữ

TÔI GỖ ĐẦU TRẺ

(Tiếp theo trang 7)

Trước hôm tết, học trò biểu tôi một bó hoa và xin đọc một bài chúc từ.

Tôi vui vẻ cảm ơn:

— Các anh cứ làm thế này có phải nhả không? Việc gì cứ giữ cái thói cổ hủ nó làm dè tiện cả giống mình đi.

Học trò hoan hỉ lắm, đem confettis ném đầy cả vào đầu tôi và bừa bãi cả lớp. Có một cậu lên xin phép đốt pháo

mừng. Tôi chưa kịp cảm thì tiếng pháo đã nổ ran, ròn và rền rền, khói mù cả lớp. Tôi đang hắt hơi và dụi mắt, bỗng nghe thấy tiếng quát tháo âm ỉ, chạy ra xem thì thấy ông Đốc đang cơn thịnh nộ. Ông quát:

— Không còn kỷ luật nào cả. Ông để cho chúng nó cười đầu, cười cổ ông thế này à?

Vừa nói vừa xông vào trong lớp. Trông thấy bó hoa ketchup để trên bàn, ông hỏi:

— Ông lấy bó hoa này à?

— Vâng!

— Thế ra ông ăn lễ. Ông không giữ kỷ luật nhà trường, để học trò nô đùa như chợ vỡ. Hạn cho ông nội trong 24 giờ phải làm đơn xin đổi, không thì tôi sẽ tố lên mạn ngược.

(Còn nữa)

Song Thanh

SÔNG

(Tiếp theo trang 11)

— Cảnh đẹp như thế này mà sao anh ít khi về đây?

Hiệp nhìn Thanh nói:

— Bây giờ anh mới thấy thế... Có lẽ hết một năm nghỉ trả hạn, anh xin thôi hẳn. Giàu có như mình, tội gì còn rúc vào một số ruộng tối, làm lung khổ sở, phí hết một đời... Thật là vô-lý hết sức.

Chàng đặt tay Thanh vào giữa hai bàn tay chàng rồi nói tiếp:

— Bây giờ anh mới nhận thấy sống có nghĩa lý. Còn trước kia..

Chàng giờ lay chim cây thông:

— Trước kia, anh sống vô vị như mấy cây thông này, không nghĩ ngợi gì, không biết là mình sống nữa.

(Còn nữa)

Nhất Linh

LE TEMPS VOUS ATTAQUE COTY VOUS DÉFEND

Pour rester
— jeune —

Pour plaire
— toujours —

Son traitement de Beauté, moderne
complet, rapide, simple, efficace

10 minutes le matin.

10 minutes le soir.

AGENTS:

L. RONDON & Co Ltd

18, Bd Đông Khanh, Hanoi

Cuộc bảo cử ở hạ nghị viện Pháp

Mãi tới sáng thứ hai 4 Mai, vẫn chưa rõ tin kết quả cuộc bảo cử.

Các báo Pháp ra ngày thứ bảy đồng thanh đoán rằng nghị viện mới sẽ nghiêng về tả.

Mới biết được một ít kết quả. Đảng xã-hội quốc-tế lao-động được nhiều người trúng cử nhất, thứ đến đảng Xã-hội cấp-tiến, rồi đến Cộng sản. Ông Herriot, ông Taittinger và ông Reynaud đều được tái cử.

Ở Saigon ông De Beaumont trúng cử.

Có lẽ ông Sarraut sẽ phải từ chức. Tổng thống sẽ với đảng trưởng đảng nào nhiều nhất trong nghị viện để lập nội các.

Tin sau cùng. — Đã biết được kết quả của 613 ghế (Hạ nghị-viện Pháp khóa này có tất cả 618 ghế nghị viên) như sau này :

Bảo-thủ	11
Cộng-hòa dân-chủ hợp-nhất	90
Dân-chủ bình-dân	23
Tả-đảng cộng-hòa	83
Cấp-tiến độc-lập	31
Xã-hội cấp-tiến	115
Xã-hội độc-lập	9
Xã-hội hợp-nhất	25
Xã-hội lao-động quốc-tế	145
Cộng-sản độc-lập	19
Cộng-sản	71

Chức thủ hiến Đông-dương

Ông Lamoureux nghị viên, nguyên tướ ruộng, không được tái cử nghị viên và lại không ra tranh cử lần thứ hai, nên có nhiều người ngờ có lẽ ông có ý muốn được cử sang Đông dương sung chức thủ hiến.

Báo «France Indochine» nói ông Lamoureux đã được chính phủ hứa từ mấy tháng trước có dịp sẽ đề thế chân ông René Robin.

Cũng theo báo F. I. thì đến Octobre này, ông Pagès hiện nghỉ ở Pháp sẽ sang thế chân ông Thống sứ Tholance.

Kinh thành Addis Abeba thất thủ

Rome, 2 mai. — Quân Ý đã kéo vào thành Addi-Abbeba. Hoàng đế Hailé Sélassié đã bỏ đi, đi xe lửa đi Djibouti và có lẽ sẽ cùng Hoàng hậu và Hoàng tử sang lánh nạn ở Palestine. Một xứ của Anh-cát-lợi được hội Quốc liên ủy cho bảo hộ.

Có tin đồn vua Hailé Sélassié sẽ thoái vị nhường ngôi cho Hoàng cung Thái tử và Ethiopie sẽ thành một nước bảo hộ của Ý.

Việc kinh thành A. dis Ab ba thất thủ và vua Hailé Sélassié bỏ nước làm hư loạn Anh sôi nổi. Nhiều báo cho là địa vị của Anh trên hoàn cảnh bị rung động.

Londres 2 mai. — Hoàng đế Hailé Sélassié chưa thoái vị. Chính giới Anh cho việc đánh nhau với Ý thế là kết liễu.

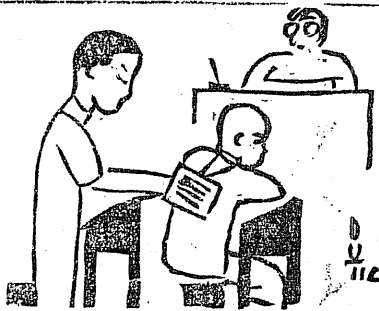
Tòa sứ thần Ethiopie ở Luân đôn lấy làm ngạc nhiên. Hôm 30 mai chính phủ Ethiopie đã họp các thượng thư đều muốn vua thoái vị để cho yên tĩnh thế, chỉ có một mình vua nhất định không chịu.

SÁCH, BÁO MỚI

Lời Non nước, tập thơ của ông Minh đức Lâm Toại. Tác giả xuất bản, giá 0\$30, dày hơn 90 trang.

Đuốc văn minh tuần báo văn chương trào phúng xã hội ra ngày chủ nhật giá 0\$02.

Administration: Ngô-minh-Diễn, Directeur
Gérant: Ngô-v-Bán. Tòa soạn 26 phố hàng Than Hanoi.

Một học trò thường được thầy giáo khen là chăm chỉ.

Chuyện Ta, chuyện Tàu

Hai Bà đánh giặc giá 1 xu, là chuyện hai Bà họ Trưng đánh Tàu, Nguyễn-Tử-Siêu soạn rất hay, lại có hình vẽ đẹp, 16 trang lớn, vài ngày ra một cuốn.

Lịch-sử Vợ Ba Đề-Thám mưu-tri rồi-rang vô cùng, Thám nhờ có người vợ này mà nổi tiếng «Kiệt-hiệt» đã trọn bộ, dày 96 trang, giá 0\$10.

24 người anh-hùng cứu quốc dày 544 trang lớn, bìa đẹp, giá 1\$20.

Tục 24 người anh hùng cứu quốc dày 160 trang lớn, giá 0\$40.

Tiền Hán diễn nghĩa chuyện Bái-Công, Hạng-Vũ hay vô cùng, dày 65 trang lớn, bìa đẹp, giá 1\$30.

Đông-Chu Liệt-Quốc diễn nghĩa hay hơn Tam-quốc dày linh 2000 trang, giá 1\$50

Mua buôn, mua lẻ thơ, mandal để cho nhà xuất-bản :

Nhà in Nhất-Nam 102 hàng Gai Hanoi

(Có gởi Contre rembent trước phí người mua chịu)

THẬP LAP KIM ĐAN

TRỊ ĐAU DẠ DÀY — PHÒNG TÍCH
An không tiêu, Dầy dạ bụng, Dầy hơi,
Hay ợ ợ chua, Sỏi bụng, Đau bụng, Đau
trung. Túc ngực... — nhẹ 2, 3 ve. nặng
4, 5 ve LÁ KHỎI HÂN, — mỗi ve to 0\$35

BẢO HÒA DƯỢC PHÒNG

32 RUE DU PONT EN BOIS
(phố cầu gỗ) HANOI

Đại-lý: Haiphong MAI-LINH 60, 62
Paul Doumer — Vinh SINH-HUY 59
Maréchal Foch — Huế KIM-SANH
Được-Cục, My-loi, Cau Hai, gare (Huế)
Halong MINH-HUNG 64 R. Ng. hữu Đệ

TRỪ TUYỆT BỆNH SIỀNG

thuốc SIỀNG Hiệu NHANH-MAI

AI dùng thuốc này không hết bệnh, của một tôi
thường mười, và đảm làm giấy cam-đoan cho mỗi
vi dùng thuốc HAY VÔ SONG GIÁ 0\$30

Định siêng uống thuốc này vào thì hết liền (kỳ-thai)
Quý vị mắc phải chứng bệnh siêng. Đau đầu lâu,
đau nặng thế nào, dùng đến thuốc này trừ tuyệt
bệnh, hiệu nghiệm như thần. Chứng siêng sinh ra
bởi đấm lạnh đóng trong lỗ phổi, phổi không thông
hơi thở khó khê. Đấm lạnh càng nhiều, bít lỗ phổi,
thì hơi thở càng khó khăn mệt nhọc. người bệnh
bức rức khó chịu vô cùng. Người yếu sức gặp lúc
đấm nhiều phổi bị nghẹt, thở không kịp phải chết
đau. Vậy khi siêng, bắt luận đau lâu hoặc mới
phát đầu nặng nhẹ thế nào, dùng đến thuốc này
hiệu nghiệm như thần, uống vào, đấm hạ, hết siêng
tức thời. Khắp nơi có bán, nơi chỗ đại-lý NHANH-
MAI. Mua sỉ do nơi nhà thuốc NHANH-MAI 298
Paul Blanchy boîte postale N° 63 SAIGON.

Giá mỗi ve 0\$30

Hanoi : do nơi Nguyễn-văn-Đức 11 rue des Caisnes
Huế : Viễn-Đệ, 11, quai de la Susse
Phnompenh : Huynh-Tri 15, rue Ohier
Vientiane : Lê-xuân-Mai (Ấu-Ba)
Vinh : Vinh-hung-Trường 77, rue Sarraut.

FUMEZ LE JOBB
OU NE FUMEZ PAS

Le paquet vert 0\$06

TÌM THẤY CỦA

Người ta sống ở đời không gì sung-sướng bằng được khỏe mạnh luôn, người đang có bệnh, hoặc thân thể yếu đuối, được thuốc hay, khỏi bệnh, thấy khỏe mạnh, lúc cũng như là đã mất của mà lại tìm thấy, sự sung sướng kể sao cho xiết; tiền của dễ tìm, thuốc hay, khó kiếm, dùng thuốc không phải đờng, không những là không khỏi bệnh mà lại còn hại cho thân thể nữa. Bởi vậy, bản hiệu chế ra thứ rượu « **Cấp-Kỵ Hồ-Cốt** » là một thứ rượu thuốc của bản hiệu đã từng nghiên cứu trong hơn 20 năm chuyên dùng *cao hồ-cốt, cấp-kỵ, xương bìm-bịp, sâm, nhung, kỷ, quế* thượng hảo hạng chế ra, bất kỳ nam, phụ, lão, ấu, ai đã dùng qua, cũng công nhận rằng thứ rượu này rất là kinh nghiệm. Nhà Đoàn đã khám nghiệm thứ rượu này đúng vệ sinh, ngày 1 Mars 1935 đã cho phép bản hiệu chế tạo ra để bán. Thứ rượu « **Cấp-Kỵ Hồ-Cốt** » này chuyên trị các bệnh : Đản ông, đản bà, trúng phong, méo mồm, bán thân bất toại, đau lưng, đau xương, đau bụng, đau bụng kinh niên, đau tức, đau xuyên ra sau lưng, sau vai phong tê, thứ thấp. Đản ông : liệt dương, phát thân, tinh khí, bất cố. Đản bà sản môn Đản bà, con gái : Kinh nguyệt bất điều khí hư, huyết hư, sinh ra xanh xao gầy yếu, gần đến ngày kinh hay đau bụng, chóng mặt : dùng thứ rượu này thì được bao tới khỏe mạnh đản ông thì tráng dương cường khí, đản bà thì kinh điều, đều, huyết tốt, thai sinh giai, đản bà mới đẻ uống một chai, thì đôi máu xấu sinh máu tốt, trông thấy đỏ đangy thật rất là thần hiệu, các quý khách ai có dùng qua mới biết bản hiệu không dám nói sai.

Giá bán mỗi chai lớn 01.80 là 1\$80 — Chai nhỏ

01.40 là 1\$00 — Chai nhỏ 01.20 là 0\$50

Sáng một chén, tối một chén, kiêng nước độ 2 giờ sẽ uống và kiêng cử cải rau cải.

QUẢNG-ĐÔNG TỈNH BAO-DA-HOAN kinh cáo

« Bất cứ các hạn xa gần, ai đã có lòng chiều cổ tới thứ rượu « **cấp-kỵ hồ-cốt** » của bản hiệu viết giấy đến tận hiệu chính Bảo-Tâm-Chai 13 rue principale Darcieu và Bảo-Thuận-Thân 5 rue du Sucre à Hanoi tiền phí tổn gửi rượu bản hiệu xin chịu một nửa, còn quý-khách chịu một nửa »

TIỆM CHÍNH : Bảo-Da-Hoan, Quang-Đông tỉnh.

Tổng-Đại-lý : Bảo-Tâm-Chai, 13 phố Chính Đắp-cầu, (13 rue principale).

CÁC CHI-ĐIỂM : Bảo Nhuận Than, số nhà 5 phố hàng Đường Hanoi. *Haiphong :*

Lâm Sâm Kỳ nhà số 1 phố hàng Cháo (1 rue Formose). Mỹ Chân Trường, nhà số 88 phố

hàng Cót (88 rue Maréchal Pétain). Khang An: nhà số 50 phố Tâm gian (50 avenue de

Belgique). *Namdingh :* Hạnh Mậu nhà số 215 phố Khách (215 rue Maréchal Foch) *Son-*

tây : Ích Sinh Đường, phố Cửa Tả. *Bacninh :* Gia Hưng Đường, ngõ rạp hát phố

Tiền an. Hoàng hoa y viện, nhà số 200 phố Tiền an. Đầu Hoa y quán nhà số 67 phố

Ninh xá. *Thaibinh :* Madame Phan Lung, n° 9 Phố Nguyễn duy-Hân *Phulang-*

thuong : Vĩnh Đồng Thái. *Thainguyen :* Vĩnh Hòa, phố Chợ.

Bản hiệu lại mới mua được 9 bộ *xương hổ, 2 bộ xương sơn-dương, 1 bộ*

xương gấu, nấu thành hơn 600 lượng cao, bán tại tổng Đại-lý của bản hiệu tại

phố Chính Đắp-cầu, số nhà 13, giá bán mỗi lượng là 4\$00. Xin mời các quý

khách chiều cổ mua giúp cho, bản hiệu xin cam đoan rằng cao thật, nếu các

quý khách dùng không được công hiệu gửi trả lại, bản hiệu xin trả lại tiền.

BAO-DA-HOAN CHỦ-NHÂN KINH-CÁO

ĐỘC GIẢ HÃY COI CHỪNG

NHỮNG THỨ THUỐC NHẦM TRỊ BỆNH PHONG-TÌNH NÓI TRÊN TRỜI DƯỚI ĐẤT MÀ KHÔNG CÔNG HIỆU GÌ HẾT.

Vậy ai đã lỡ dùng rồi mà chưa chắc là rút tuyệt nọc Nghĩa là trước kia đã có đau bệnh phong tình, như : Lậu, Tiêm-la, Cốt-khi, Hột-xoài, Giang-mai... v. v. dùng đủ thứ thuốc đến nay chưa chắc là rút tuyệt nọc, trong mình còn nhức mỏi, tiểu tiện bón uất, nếu để lâu sanh ra tê bại và nhiều chứng bệnh rất ghê gớm, mau dùng thuốc

Sưu-độc bá-ứng hoàn

hiệu **ÔNG TIÊN** trong ít ngày sẽ thấy trong mình được nhẹ nhàng nước tiểu có giây có nhọt, hoặc đục như nước gạo... đó là nọc độc hãy còn ẩn trong mình bị thuốc tống lôi ra, phải rằng dùng cho thường sẽ hết rút.

Bệnh đản bà

Có nhiều người bị gốc độc bệnh phong-tình của đản ông sang qua, nay đau mai mạnh huyết trắng ra dầm đĩa, lộn mủ lộn máu, hôi tanh khó chịu, lầm tưởng là đau Tử-cung là Bạch-đái, dùng thuốc hết tiền mà bệnh vẫn còn mang đến nỗi phải thiệt mạng, vậy phải dùng thuốc

Sưu-độc bá-ứng hoàn

hiệu **ÔNG TIÊN** mới hết được.

Bệnh con nít

Bị gốc độc của cha mẹ di truyền, may còn sống sót được mình mẩy ghẻ chốc, u nhọt lở loét cùng mình mau dùng thuốc **SƯU-ĐỘC BÁ-ỨNG HOÀN** hiệu **ÔNG TIÊN** hết sức công hiệu. Chúng tôi dám nói quả quyết và làm cam đoan ngoài thuốc **SƯU-ĐỘC BÁ-ỨNG HOÀN** hiệu **ÔNG TIÊN** ra chưa chắc có thứ thuốc nào trị được tận gốc, tuyệt nọc các chứng bệnh phong-tình.

ĐẠI CỤC ÔNG TIÊN DƯ'OC PHÒNG
68 RUE DU PAPIER — TÉL. 188, HANOI

SUCCURSALES :

HANOI a) 38 Phố Huế — b) 57 Hàng Lọng — HAIPHONG 79 P. Doumer — BAC-NINH
Rue Tiên An — HÀ-ĐÔNG 19 Hà Văn — BẮC-GIANG Avenue de la Gare DẮP-CẦU
Rue principale — NAMDINH 77 Maréchal Foch — YÊN-BÁY Avenue de la Gare

Hội Vạn-Quốc Tiết-Kiệm

XỔ SỐ HOÀN VỐN CHO PHIẾU TIẾT KIỆM mở ngày 28 AVRIL 1936

Chủ tọa : Ông Đốc Phủ Vinh. Dự kiến : Các ông Chính như Khanh, Đình như Thanh

Cách thức số 2 — Bộ số 5		
2359	Trần Lâm ở Biên hoà	1.000 \$ 00
2555	Tôn thất Bích ở Quangnam	500 \$ 00
10443	Ông Nguyễn hữu Lục ở Khốne (Laos)	500 \$ 00
8484	— Nguyễn văn Long, Thư ký Sở Ngân khố ở Haiphong	250 \$ 00
16629	— Nguyễn ngọc Đại ở Châu đốc	250 \$ 00
16753	Phiếu này chưa đóng tiền tháng nên không được hưởng quyền lợi về kỳ xổ số này.	
Sau khi đóng tiền được 2 năm rồi, người chủ phiếu số 2, được hưởng số tiền lợi của Hội chia. Số tiền lợi về cách thức số 2, Hội chia cho những người chủ phiếu số 2 về năm 1934 là : 4.871 \$ 10.		
Cách thức số 3 — Bộ số 329		
361	Ông Phạm văn Chúc ở làng Phú Vinh - Phatdiem	250 \$ 00
2022	Bà Lê thị Phi ở Tuy hoà	50 \$ 00
Cách thức số 3 — Xổ số trả tiền lợi : 298 \$ 37		
2033	Ông Nguyễn văn Xuoc, Nhà Học chính ở Huế	149 \$ 1
2042	— Lâm quang Đại ở Mỹtho	149 \$ 18
Sau khi đóng tiền được 2 năm rồi, thì người chủ phiếu số 3 được hưởng số tiền lợi của Hội chia cho.		
Tiền lợi trả trong những cuộc xổ số trong năm 1934 là		
Tiền lợi chia cho hạng phiếu số 3 trong năm 1934 là		
Tổng cộng số tiền lợi chia cho hạng phiếu số 3 được cả		
Cách thức số 5 — Xổ số hoàn vốn gấp bội		
22599A	Bà Co thi X-ang, 35, Quai des Jonques, Xóm cũ ở Cholon	2.5 0 \$ 00
Số 5 — Xổ số hoàn nguyên vốn — Bộ số 970 xổ trung		
252-3	Ông Selsis ở Saigon	1.000 \$ 00
3222A	— Nguyễn văn Tích, Tổng sự tại Bộ Hình ở Huế	200 \$ 00
10301A	— Kho Kong Lâm ở Paksê (Laos)	200 \$ 00
12 08A	Bà Vũ thị Lương ở nhà ông Tin, Géomètre Sở Than Maokhe	200 \$ 00
12122A	Ông Thanh Guin, 30, Phố Bonnal ở Haiphong	200 \$ 00
21725A	Ông Đoàn văn Ban ở Sadec	200 \$ 00
7895B	Cô Ngô Kim ở Sung Treng	200 \$ 00
Những phiếu số 5777B — 11974A — đóng tiền trễ quá một tháng, nên không được hưởng quyền lợi về cuộc xổ số này.		
Số 5 — Xổ số miễn góp — Bộ số 1821 xổ trung GIÁ BÁN LẠI		
27576	Cô De la S-ll : Suzanne, Giám đốc trường St Pierre ở Hanoi	1.535 \$ 00
7014A	Ông Châu Lợi ở Quangnai	200 \$ 00
8258B	— Trần văn Nam ở Batri	100 \$ 80
Những phiếu số 13136A — 23402A — 25432A — 25966A — 1553B — 6234B — 4172B đóng tiền trễ quá một tháng nên không được hưởng quyền lợi về cuộc xổ số miễn góp trên đây.		

Các người chủ phiếu số 5 được chia lợi của hội kể từ ngày mua phiếu. Trong các hội lập bản ở Viễn-Đông chỉ có hội Vạn Quốc Tiết KIỆM chia lợi cho người mua phiếu kể từ năm thứ nhất. Tiền lợi chia cho những người chủ phiếu số 5 trong năm 1934, mở ngày 29 Juillet 1935 là : Phiếu số 86 ông Paul Coulom ở Saigon được 1.000\$ - p. số 24733 ông Ng. v. Sao ở Tanchau được 200\$ Số tiền hoàn vốn gấp bội cho phiếu số 5 về tháng năm tây định là 5.000\$. Kỳ xổ số ngày 28 Mai 1936 mở tại Hội quán ở Saigon sẽ thêm cuộc xổ số chia lợi phiếu số 5 về năm 1935

IDEO

Về phần nhà Máy thời có đủ các khí-cụ để in hầu ngai các thư giấy má, sổ sách về buôn bán, hoặc in việc tư. Xin ngai đền thương lượng cùng chúng tôi.

Về phần nhà bán Sách thời sẵn lòng để ngai biệt những sách mới xuất-bán. Xin ngai cứ hỏi bán kê các sách mới.

Về phần nhà bán Giấy-Bút thời có đủ các thứ cần dùng về bàn giấy, kẻ ra nhiều nhất ở xứ Đông-Pháp; hơn ba nghìn thứ, hàng tốt, giá phải chăng.

VIỄN-ĐÔNG-ÂN-ĐƯỜNG

Bán đủ các thứ sách vở giấy bút.

HAIPHONG — 28, Rue Paul-Bert — HANOI